

fuseliers 75 jaar

www.fuseliers.nl

- ✓ 75 jaar: "Groots in het Groen" gevierd!
- ✓ Rode draad: De Missies
- ✓ In memoriam:
Kolonel der fuseliers b.d. Tony Herbrink

Van de Redactie

Voor u ligt wederom een zeer goed gevulde Vaandeldrager. Een Vaandeldrager waarin we ruimschoots terugblikken op het evenement Groot in het Groen ter gelegenheid van het 75-jarig jubileum van ons Regiment. In de rode draad besteden we aandacht aan de Bosnië uitzendmissies van het Bataljon in de periode 1996 – 2003 waarin het Bataljon “in the lead” was. In de volgende editie zal de rode draad gaan over de uitzendmissies van het Bataljon in Afghanistan.

Aan deze editie heeft de stagiaire communicatie, Floor Sudowe, voor de laatste keer haar bijdrage geleverd. Wij danken haar voor het vele goede werk dat zij voor de Vaandeldrager en het Regiment heeft verricht en wensen haar veel succes met haar studie.

Ook een Vaandeldrager met helaas een zwart randje; steeds weer ontvallen ons dierbare regimentsgenoten zoals u in “In Memoriam” kunt lezen. Als redactieteam vermelden wij speciaal twee namen. Allereerst het overlijden van Kolonel der Fuseliers b.d. Tony Herbrink; Oud-strijder van het eerste uur die zich altijd op een bijzondere wijze heeft ingezet voor het Regiment waarvoor wij hem zeer dankbaar zijn.

Wij wensen zijn familie en dierbaren veel sterkte toe de komende periode.

Tevens is ons ontvallen de heer Jan Elbers, oud-strijder van 6 GRPI. Hij was oud-voorzitter van de reünie-commissie van zijn Bataljon, één van de grondleggers van de Vereniging van Oud-strijders van de Indië-Bataljons Garde Regiment Prinses Irene en bovendien de eerste voorzitter van deze Vereniging. Ook hem danken wij voor zijn bijzondere inzet voor het Regiment. In de volgende Vaandeldrager zullen wij een necrologie van de heer Jan Elbers opnemen. Dat hij moge rusten in vrede.

Tot slot moeten wij u mededelen dat wegens ziekte van de redacteur van de VOSIB, de heer Wim ter Horst, er geen artikelen zijn opgenomen van 5-7 GRPI. Dat houdt u tegoe voor de volgende Vaandeldrager. Het redactieteam van de Vaandeldrager wenst Wim van harte beterschap en een spoedig herstel!

Wij wensen u veel leesplezier toe.

Volo et Valeo!

17 PANTSERINFANTERIEBATALJON GARDEREGIMENT FUSELIERS PRINSES IRENE

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzichtapparatuur.

In deze film op Youtube krijg je een indruk van hoe het er aan toegaat bij de Fuseliers van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene:

www.youtube.com/17painfbatGFPI

Vernieuwde website:
www.fuseliers.nl

facebook

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:

www.facebook.com/17painfbatGFPI

Inhoud

Van de Redactie	
Van de Regimentscommandant	2
Van de Stichting Brigade en Garde	5
In memoriam	10
Vereniging Van Veteranen GFPI	11
<i>Een groot feest in Oirschot: GARDEREGIMENT FUSELIERS PRINSES IRENE viert 75-jarig jubileum</i>	<i>11</i>
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	15
<i>“Wetenswaardigheden van onze vereniging”</i>	<i>15</i>
<i>In Memoriam Tony Herbrink</i>	<i>16</i>
<i>Herdenking Normandië van 5 tot 7 Juni 2016</i>	<i>18</i>
<i>“Ik wil nooit meer oorlog”</i>	<i>23</i>
Werkgroep 75 jaar	24
<i>Fuseliers springlevend</i>	<i>24</i>
<i>“We hebben er lang naar uitgekeken”</i>	<i>31</i>
<i>Herinneringen van een dienstplichtig militair, lichte 56-2</i>	<i>31</i>
<i>14 mei 2016 – 75 jarig bestaan Garderegiment Fuseliers Prinses Irene</i>	<i>34</i>
<i>Reünie 20 jaar IFOR-2</i>	<i>35</i>
<i>Regimentscommandant bedankt gemeente Oirschot en Stichting Evenementen Oirschot.</i>	<i>36</i>
<i>Kunst die raakt! Veteranenkunst in Museum Krusenhuys</i>	<i>36</i>
<i>Eenmaal Fuselier, een leven lang Fuselier!!!</i>	<i>38</i>
<i>Dankwoord aan Commandant 17 Painfbat GFPI</i>	<i>39</i>
<i>“Groots in het Groen”, met legervoertuigen van toen...</i>	<i>39</i>
Derde Bataljon GRPI	42
<i>Hoe is het vergaan met de 8e Compagnie van het toenmalig 3^e bat Regiment Prinses Irene.</i>	<i>42</i>
Vierde Bataljon GRPI	43
<i>Intro op de brief van S. van der Veer</i>	<i>43</i>
<i>Bericht van het 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene</i>	<i>44</i>
Genootschap Vrienden van de Fuseliers	45
<i>Op bezoek bij de Koninklijke Stallen in Den Haag</i>	<i>45</i>
Bataljonsflitsen	46
Bataljonsnieuws	47
<i>Verkeel D-cie 17 Painfbat GFPI RECCE FINAL BEAR</i>	<i>47</i>
<i>SOMS 2016-2 Schiet Oefening Munster Süd</i>	<i>49</i>
<i>Generaal-majoor de Fuseliers b.d. T.J. van Besouw (08 maart 1919 – 03 mei 2007)</i>	<i>51</i>
<i>Tijgers in Stad der Bevrijding</i>	<i>53</i>
<i>Alfa “Tijger” Compagnie in Normandië!</i>	<i>54</i>
<i>De schietserie</i>	<i>56</i>

Colofon

Jaargang 32, nummer 117
De Vaandeldrager verschijnt ieder kwartaal in een oplage van 1.800 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 119
vrijdag 28 oktober 2016

Website:
www.fuseliers.nl

Redactieadres:
Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 040 - 2665685
E 17painfbatgfpi@fuseliers.nl

Hoofredactie:
Peter Aerts, Lkol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Eindredactie:
Henrie Doreleijers, Lkol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Redactie:
Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus Nico Boom
S1 en Regimentskapitein: Kap der Fus Mathijs Creemers
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Floor Sudowe
Stichting Brigade en Garde: Bgen der Fus b.d. Arie Vermeij
Historische verzameling en Regimentsgeschiedenis: Hans Sonnemans
VOSKNBPI: Nelleke Swinkels - Van de Vorst
VOSIBGRPI: Wim ter Horst/Theo van Alst
VVVGFP: Bgen der Fus b.d. Arie Vermeij
VVOGFPI: Lkol b.d. der Fus Peter Aerts
Genootschap: Nelleke Swinkels - Van de Vorst

Fotografie (tenzij anders vermeld):
Nelleke Swinkels – van de Vorst
Wim ter Horst
Raymond Ploem Kpl1 der Fus
SieComm 13 LT Brig

Vormgeving & Druk:
G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

© Copyright:
Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

DE RODE DRAAD

Na de grootschalige inzet van het Nederlandse leger in Nederlands-Indië breekt een nieuwe periode aan. De voormalige bondgenoten uit de Tweede Wereldoorlog, de Verenigde Staten en de Sovjet Unie, zijn in het midden van Europa letterlijk tegenover elkaar komen staan. Een voortdurende dreiging van ontvlammende conflicten in combinatie met een wapenwedloop waarin de aantallen conventionele- en nucleaire wapens toename wordt bekend als “de Koude Oorlog”. Op 04 april 1949 sluit Nederland zich samen met de Verenigde Staten, Canada en een groot aantal West-Europese landen aan in de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie (NAVO). De binnen de NAVO toegewezen taak van Nederland is het optreden tegen een mogelijke inval van het Warschaupact in het operatiegebied van de Noord Duitse laagvlakte. De periode van de Koude Oorlog kenmerkt zich door het telkens weer oefenen van de talrijke lichten dienstplichtige militairen.

Voor het Regiment is deze periode vooral de tijd van het 13e Pantserinfanteriebataljon GFPI gelegerd op de Westenbergkazerne in Schalkhaar. Het einde van de koude oorlog wordt ingeluid door de val van de Berlijnse muur in 1989.

Na de val van de Berlijnse muur wordt de internationale gemeenschap steeds vaker geconfronteerd met de vraag naar vredesafdwingende, vredeshandhavende- en stabiliserende operaties. Ook de Nederlandse Krijgsmacht richt zich steeds meer op deelname aan deze vredesoperaties en vormt om tot een beroepsleger.

Dit optreden is voor de Landmacht niet nieuw. Eind jaren zeventig en begin jaren tachtig van de vorige eeuw is al op roulatiebasis een Bataljon ingezet voor VN-taken in Libanon (UNIFIL). Ook hieraan hebben diverse Fuseliers op individuele basis deelgenomen. In de tweede helft van 1996 formeert 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI voor het eerst een “uitzendenheid” en wordt in die hoedanigheid ingezet in Bosnië-Herzegovina. Er zullen nog vele missies volgen waarbij de Fuseliersvlag heeft gewapperd. Het invasiekoord is onder andere ook gedragen in Kosovo, Cyprus, Irak, Afghanistan en Mali.

In deze uitgave besteden we aandacht aan recente missies in het voormalige Joegoslavië waaraan ons Regiment heeft deelgenomen en als Bataljon “in the lead” was waarbij de toenmalige Commandanten hun persoonlijke ervaringen delen.

Van de Regimentscommandant

Tekst: Nico Boom, Luitenant-kolonel der Fuseliers

Beste Regimentsgenoten, dit is voor mij de laatste keer dat ik mij op deze wijze tot u richt. Als de Vaandeldrager 118 bij u op de deurmat valt heb ik net mijn commando over dit mooie Regiment overgedragen aan mijn opvolger Luitenant-kolonel der Fuseliers Haran Gorissen. Toch wil ik, zoals u gewend bent, kort terugblikken op de afgelopen periode en een vooruitblik geven op de tweede helft van dit jaar.

In april heeft op het oefenterrein Lauwersmeer de Charlie compagnie de operationele gereedheidstatus (RC-5) bereikt. Als eerste gemotoriseerde Compagnie van het Bataljon werd door het Land Trainingscentrum (LTC) de certificering begeleid. Een knappe prestatie van de Compagnie die zonder veel moeite door de test heen kwam. Ook bracht de Regimentscommandant gezamenlijk met een kleine delegatie uit het Bataljon en een delegatie van de Garde Grenadiers en Jagers de traditionele bloemen groet aan Zijne Majesteit de Koning. Op Landgoed de Eikenhorst werd ter gelegenheid van de 49e verjaardag van de Koning een boeket aangeboden. Een mooie traditie waar wij als Garderegiment zeer trots op zijn.

De eerste week van mei stond als gebruikelijk in het teken van de herdenkingen. Op 4 mei in onze vaandelplaatsen en op 5 mei de viering van de bevrijding in Wageningen. De dagen die daarna volgden, waren vooral gericht op het grote jubileumfeest op 14e mei. Op het marktplein van de gemeente Oirschot werd “Groots in het Groen” ons 75-jarig bestaan als Regiment gevierd. Het was een geweldig evenement met vele reünisten. Bovenal waren wij zeer trots op de aanwezigheid van HKH Prinses Irene die het herdenkingsappel bijwoonde en gezamenlijk met Generaal-majoor Hemmes een krans legde. Na de herdenkingsceremonie nam zij samen met onder andere de Regimentscommandant het grootse defilé af. Vele regimentsgenoten hebben een bijdrage geleverd om deze dag tot een enorm succes te maken. Luitenant-kolonel (bd) Peter Aerts heeft in de werkgroep een grote rol gespeeld in de voorbereidingen van de reünie. Ik wil hem en al die andere regimentsgenoten hartelijk danken voor het vele werk dat zij hebben verzet.

In de laatste week van mei vond, dit jaar helaas in afgeslankte vorm, de oefening “Strong Fuselier” plaats. De oefening, waar gestreden werd om de beste infanteriegroep van het Bataljon, kon helaas vanwege het overvolle programma en de beperkte financiële middelen niet volledig worden uitgevoerd. Om die reden is er dit jaar voor gekozen de “Toon de Bresser” trofee niet uit te reiken. Ondanks de beperkingen van de oefening is het toch een leerzame, vormende en sportieve week geweest. De oefening werd afgesloten met een bataljons-barbecue. Op de barbecue werd ook gelijk onze nieuwe regimentsmess “Congleton” officieel geopend.

Op zaterdag 28 mei overleed op 97-jarige leeftijd onze dierbare Kolonel b.d. Ton Herbrink. Op 4 juni werd, gedragen door Fuseliers, op indrukwekkende wijze afscheid van hem genomen. Met het overlijden van Ton Herbrink verliest het Regiment een geliefd regimentsgenoot. Ton was een voorbeeld voor velen en een boegbeeld voor het Regiment.

Op maandag 6 juni nam de Alfa Compagnie, versterkt met de vaandelwacht en de Regimentscommandant deel aan de Nederlandse herdenking te Arromanches in Frankrijk. In het bijzijn van de Defensie Attaché kolonel Jan Blacquièrre en geleid door de plaatsvervangend Bataljonscommandant werd de

herdenking uitgevoerd. Helaas konden dit jaar maar twee van onze Oud-strijders de ceremonie in Normandië bijwonen. Het was een indrukwekkende bijeenkomst waarbij aansluitend onze nieuwe regimentsgenoten hun nieuw ontvangen Fuselierskoord in zee konden nat maken.

Eind juni oefent het Bataljon in België alwaar de Alfa en de Delta Compagnie aan de beurt zijn om gecertificeerd te worden en hun operationele gereedheidsstatus (RC-5) te bereiken. Ook deze oefening wordt ondersteund door de collega's van het Land Trainingscentrum. Ondanks alle materiele perikelen, is alles in het werk gesteld om er een mooie oefening van te maken. Hierna zal het Bataljon genieten van een welverdiend zomerverlof om eind augustus weer flink de schouders er onder te zetten. De Bravo Compagnie zal dan de operationele gereedheidsstatus moeten bereiken in Duitsland gedurende de Bataljonsgeleide oefening op het terrein van Oberlausitz. Dit zal voor het Bataljon de generale repetitie zijn voor de eigen Bataljonscertificering in november en december op het Gefechtsübungs Zentrum (GüZ) Altmark. Hier zal het Bataljon getest worden en zullen ook zij de operationele gereedheidsstatus moeten bereiken.

Ik zal daar zelf niet meer bij aanwezig zijn. Op donderdag 14 juli draag ik het commando over dit prachtige Regiment en 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI over aan mijn opvolger. Ik kijk met een heel goed gevoel terug op de afgelopen bijna drie jaar. Op 20 september 2013 stroomde ik als nieuwkomer bij dit Regiment binnen. Vanaf het eerste moment heb ik mij welkom en thuis gevoeld bij deze unieke eenheid. Het Bataljon is door een zeer lastige periode gegaan. Een tijd die werd gekenmerkt door reorganisaties én grote financiële en materiele problemen. Maar door de enorme gedrevenheid, het doorzettingsvermogen en de esprit de corps van alle Fuseliers konden vele klussen worden geklaard. Ik ben trots op wat is bereikt. Ik ben trots op alle mannen en vrouwen die binnen het Regiment zo de schouders eronder hebben gezet. Bovenal ben ik trots op het feit dat ik de afgelopen drie jaar uw Regimentscommandant mocht zijn. Ik wil alle regimentsgenoten bedanken die mij in de afgelopen jaren op uitstekende wijze hebben geadviseerd en ondersteund. Het ga u allen goed. “Leve het Regiment!”

EVEN VOORSTELLEN: LUITENANT-KOLONEL HARAN GORISSEN

Wie is de man die zich vanaf 14 juli 2016 drie jaar lang 'Bataljonscommandant en Regimentsscommandant 17 Pantserinfanteriebataljon van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene' mag noemen? Dat is de Luitenant-kolonel Haran Gorissen uit Ulvenhout. Tot voor kort een Huzaar van Boreel die hoofdzakelijk werkzaam was in het operationele domein binnen de Verkenning. Van huis uit geen Infanterist dus, maar door de gelijkenissen tussen beide vormen van optreden zal dit volgens de Lkol onbetreft blijven.

"Bij zowel de Verkenners als bij de gemotoriseerde Infanterie vormt de bewapende mens de kern van het optreden. Dit in tegenstelling tot eenheden waar het draait om het bemensde wapen. Daarnaast treden beiden op met wielvoertuigen. Daar zitten de overeenkomsten en onze kracht." Aldus Lkol Gorissen.

Doelstelling voor de komende drie jaar is het operationeel gereed stellen van het Bataljon eind 2016 en eind 2018. Voor het stellen van verdere doelen wil de Lkol de tijd nemen om in de diepte van het Bataljon en het Regiment te kijken. "Momenteel is mijn enige verzoek aan u om met mij te praten over de wijze waarop het Bataljon en het Regiment nóg professioneler kunnen worden gemaakt. Behoud vooral datgene wat goed is, maar zoek naar verbeteringen en pak uitdagingen en kansen aan. Dat zal mijn motto zijn. "Belangrijk is het tonen van leiderschap op alle niveaus; ontwikkel een visie, breng die visie over, inspireren & motiveren, toon voorbeeldgedrag, laat mensen onderdeel zijn van het team en benader mensen persoonlijk. "

De betekenis die moed, toewijding en veerkracht, de kernwaarden van het Regiment, voor Lkol Gorissen hebben is de opdracht boven de eigen veiligheid kunnen stellen, doorgaan waar anderen moeten stoppen, het vereenzelvigen van de opdracht, bezieling en het kunnen verwerken van tegenslagen.

Tot slot een levensles die de nieuwe Bataljonscommandant aan Fuseliers, 'het goud van dit Bataljon', wil doorgeven: "Soms zijn er tegenslagen en zijn de gerelateerde dalen diep, heel diep. Maar het kenmerk van een dal is dat er een berg is om te beklimmen. Het klimmen loont de moeite. Bovenaan die

BC GORISSEN IN HET KORT

44 lentes jong, 1 vrouw, 2 kinderen & hond Guus. Werkt inmiddels meer jaren bij Defensie (25jr) dan dat zijn leeftijd was toen hij aan de KMA begon (19jr). Dit is zijn vierde functie in Oirschot. Maakte deel uit van IFOR I, SFOR III en TFU. Is vanaf 14 juli 2016 Commandant 17 Painfbat GFPI Ontving op 17 maart 2016 zijn Fuselierskoord in Colijnsplaat

berg schijnt namelijk de zon. Maar evenals het verblijven in een dal, kost het beklimmen van die berg moeite en doet pijn. Soms moet je tijdens de klim even rusten, of val je een stuk terug. Maar boven schijnt de zon. Beklim de berg! Het loont de moeite. Maar onthoud, littekens kunnen pijn doen in de zon, maar daar kun je mee leren omgaan. "

Van de Stichting Brigade en Garde

*Tekst: Arie Vermeij, Brigade-generaal der Fuseliers b.d.
Voorzitter Stichting Brigade en Garde*

We zijn trots, dankbaar en blij, dat we op 14 mei 2016 samen met HKH Prinses Irene en de 9 aanwezige oprichters van ons Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, namelijk de mannen van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, op een geweldige wijze het 75-jarig jubileum mochten vieren in het historische centrum van Oirschot. Ook herdachten we dat het dit jaar 70 jaar geleden was dat het 3e Bataljon Regiment Prinses Irene als eerste van de vijf Bataljons naar Nederlands-Indië vertrok in 1946 om als deel van de Politionele Acties rust en orde te handhaven. Het was heel mooi dat Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes er toch bij kon zijn, ondanks zijn gebroken heup en longontsteking! Natuurlijk misten we Kolonel b.d. Tony Herbrink wel, maar zijn gezondheidstoestand liet zo'n drukke dag niet meer toe, gelukkig was er een groot aantal van zijn familieleden aanwezig.

Na het welkom van de vele Vips, waaronder de Inspecteur der Veteranen (tevens IGK), Burgemeesters van Congleton, Wolverhampton en Oirschot en vele oud Regimentscommandanten, werd ook in het Museum Kruysenhuis de speciale expositie geopend van dit museum zelf, ons GFPI museum en de Stichting Veteranen Kunst. De openingshandeling was de onthulling van het cadeau van de VVVGFPi aan het Regiment door Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes en Voorzitter VVVGFPi. Dit cadeau was het schitterende schilderij van Lkol b.d. Jos Geelissen van de recente missies vanaf Bosnië tot heden.

Daarna volgde op de markt een hele mooie en waardige ceremonie met de circa 2500 aanwezigen, waaronder ook zo'n 200 man/vrouw van IFOR 2, en daarnaast ook heel veel belangstellende burgers van Oirschot. Belangrijkste elementen van de ceremonie waren de herdenking van de 140 gevallen en het

indrukwekkende doden-appel, de kransleggingen en de mooie speeches. Bij mijn speech besteedde ik ook aandacht aan de geboorte van de tweede dochter van onze Beschermheer ZKH Prins Jaime op 9 mei en dat haar naam Gloria Irene (=zij die vrede brengt) de band met ons Regiment voor de toekomst, eigenlijk voor de rest van deze eeuw zekerstelt.

VIPs tijdens ceremonie en Kranslegging Prinses Irene met Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes)

Aansluitend volgde een uitgebreid en kleurrijk defilé, waaraan alle detachementen deelnamen. Dit defilé werd afgenomen door HKH Prinses Irene en Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes. Het werd muzikaal mooi begeleid door de Fanfare Garde Grenadiers en Jagers, de Band of Liberation en de Fanfare van Middelbeers. Aan dit defilé deden ook de diverse Gildes en Vendeldragers uit Oirschot mee.

De rest van de middag genoten we van een heel gezellige reünie met een prima muzikale omlijsting door de

Band of Liberation op de markt. De inwendige mens werd gesterkt met een heerlijke Indische maaltijd en onder het genot van meerder biertjes en veel calvados. Ook de diverse activiteiten en een static show trokken veel belangstelling. Maar het met de “maten” ophalen van oude verhalen van de missies van Indië tot Afghanistan en de oefeningen uit de Schalkhaartijd stonden toch echt wel heel centraal.

Aansluitend aan het middagdeel van de reünie, volgde 's avonds het swingende relatieconcert van het Orkest van de Koninklijke Luchtmacht. De moderne muziek met 3 jonge zangeressen en een zanger hielden nog veel reünisten in Oirschot, die samen met de burgerbevolking heerlijk genoten van en swingden op de mooie nummers. Zelfs de Vips kwamen - mede door de gedaalde temperatuur - van hun stoelen en swingden met een glas in de hand mee op de mooie tonen van de moderne muziek.

Ook het mooie programma voor de scholen, de documentaire “KNBPI 75 jaar” en allerlei stoere legeractiviteiten op vrijdag 13 mei vielen erg in de smaak en waren heel druk bezocht.

Ten slotte was ook het meer civiel gerichte programma op zondag 15 mei een groot succes, dat begon met een openluchtkerkdienst geleid door “onze Aal” Jan van Lieverloo. Dit civiele programma omvatte veel muzikale en gezellige Brabantse lokale elementen.

Voor dit schitterende programma van drie dagen en de geweldige herdenking, defilé en reünie is heel veel werk verzet door een team onder de bezielende leiding van Lkol der Fuseliers b.d. Peter Aerts. Dat team heeft er heel veel tijd in gestoken en prima afgestemd met niet alleen de militair betrokken partijen, maar ook met de lokale civiele autoriteiten en medeorganisatoren uit Oirschot onder het motto “Volo et Valeo”. Het is altijd moeilijk om uit zo'n mega team van prima mensen, bepaalde individuen op naam te gaan bedanken voor hun echt buitengewone inzet, want je vergeet er dan vaak toch weer één. Toch ga ik dit risico niet uit de weg en doe ik een poging op grond van mijn persoonlijke actiepuntenlijstjes: Peer, Corné, Mathijs, Nelleke, Jan, Henk, Nicole, Andy, Suzan, Bert en Henrie, het Regiment en alle reünisten zijn jullie heel veel dank verschuldigd voor jullie buitengewone grote bijdrage aan dit geweldige jubileum feest! Heel erg bedankt!

In memoriam,

Kolonel der fuseliers b.d. Tony Herbrink

Op 97-jarig leeftijd is op 28 mei 2016, na een slopende ziekte, een boegbeeld van GFPI overleden. Voor ons heeft Kolonel b.d. Tony Herbrink tot vorige week een hele grote betekenis gehad. Hij was met zijn 97 jaar helemaal niet buiten dienst, maar een groot inspirator van vele jongeren en een voorbeeld voor vele, ook jonge militairen. Op vele kazernes hingen posters van hem samen met jonge militairen. Tijdens het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog, volgde hij in België een Seminarie Filosofie om later priester te worden. Meteen na 10 mei 1940 werden ze met z'n negenen als student naar een ander seminarie gestuurd in Parijs, maar daar mochten ze maar een week blijven als buitenlander. Daarom vertrokken ze naar een Klooster van dezelfde orde in Bretagne. Daar ontdekten ze een kleine Nederlandse Kustvaarder die was uitgeweken omdat Nederland was bezet, waarmee ze naar Engeland overstaken. Daar werden ze door de regering in ballingschap onder de wapenen geroepen. Op 11 januari 1941 werd de Nederlandse Brigade opgericht. Tony volgde toen eerst op Sandhurst een 5 maandse officiersopleiding en werd daarna geplaatst bij een Engelse eenheid

vlak bij de Schotse grens. Daarna werd hij tot zijn vreugde teruggeroepen en geplaatst als PC Infanteriepeloton bij de A-compagnie van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene in Congleton. In die tijd nodigde zijn maat Herman hem uit om een keer samen met hem bij een gezin in een klein plaatsje bij Manchester te gaan eten. Herman en Ton zijn uiteindelijk beide met 1 van de 3 dochters van het gezin getrouwd. Na de invasie in Normandië nam hij deel aan de bevrijding van Frankrijk, België en Nederland en eindigde hij de veldtocht in Den Haag. Hij vertelde mij op 31 maart nog zijn indrukwekkende eerste gevechtservaring met de Duitse sluipschutter. Voor de indrukwekkende prestatie waaraan hij had bijgedragen, ontving de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene de hoogste Nederlandse dapperheidsonderscheiding, de Militaire Willemsorde en persoonlijk werd ook aan hem door Koningin Wilhelmina en Prins Bernhard het invasiekoord uitgereikt. Daarna werd de Irene Brigade ontbonden en vervolgde Tony zijn carrière als Landmacht officier en ging als compagniescommandant mensen trainen voor de politionele acties in Nederlands Indië. In 1950 stond hij gereed om als Bataljonscommandant naar Indië te vertrekken, maar toen werd de vrede van Lingadjatti getekend en was het voorbij. In 1964 werd hij C-PIROC en speelde hij een belangrijke rol bij de invoering van de AMX en de mechanisering van de landmacht. Daarna is hij twee periodes Plaatsvervangend Brigadecommandant in Oirschot geweest en ging in 1972 met pensioen. Nadat Tony en later ook de andere laatste Irene Brigade veteranen met pensioen gingen, werd het invasiekoord als symbool en als herinnering uitgereikt aan het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Hij had zich daar persoonlijk sterk voor gemaakt en met succes. Niet alleen het koord was een symbool, maar ook Tony was een groot voorbeeld en inspirator voor alle fuseliers. Tony heeft ook heel veel voor de gemeente Waalre gedaan in de lokale politiek en ook in de Kerk. We hebben daar een paar keer uitgebreid over

gesproken en ik kon (als protestant) grote waarde ring opbrengen voor zijn geloofsovertuiging. Tot het einde toe is hij acoliet geweest; voor de leken onder ons dat is een volwassen misdienaar. Maar Tony had wel heel veel verdriet dat zijn grote liefde Joan hem in juni 2013 was overleden. Dat Tony veel voor de Fuseliers en de gemeenschap in Waalre betekende, was ook bij de uitvaart zichtbaar door alle aanwezigen, die een groot eerbetoon naar Tony en een grote steun aan zijn zoons, dochters, kleinkinderen en achterkleinkinderen kwamen brengen. Na de kerkdienst vond de crematieplechtigheid plaats in Eindhoven. De B-Eagle-Compagnie vormde een erehaag, waarbij ook Oud-strijders, Oud-regimentscommandanten, Oud-regimentsadjutanten en overige Regimentsgenoten aansloten. Tijdens deze plechtigheid bleek hoezeer Tony een familieman was, waarbij hij het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene als zijn tweede familie zag. Maar Tony had ook een boodschap voor de gehele maatschappij:

“Vrede en veiligheid maak en beleef je samen. Hoe? Respect voor elkaar. Gun anderen een eigen mening, een eigen godsdienst en een eigen cultuur. Dat is niet altijd makkelijk, maar veel gemakkelijker, veel menselijker en veel goedkoper dan te moeten vechten voor de vrijheid”

Wij als zijn Prinses Irene vrienden, wensen de familie heel veel sterkte de komende tijd, jullie verliezen in hem een hele goede vader en grootvader. Wij verliezen een geweldig voorbeeld en kameraad, maar wij danken hem voor alle inspiratie en geweldig mooie herinneringen die hij ons gaf en dat zal in ons blijven voortleven.

IFOR 2 “Vrede en verkiezingen”

In 1995 kreeg het Bataljon de opdracht om 2 Compagnieën (B- en Ccie) te gaan voorbereiden om deel uit te laten maken van “Dutchbat 5” onder leiding van 11 Tankbataljon Regiment Huzaren van Sytze.

Door de val van de enclave Srebrenica, is de inzet van Dutchbat 5 niet doorgegaan en werd de VN missie beëindigd. Daarna werd besloten om een Implementation Force (IFOR) te gaan inzetten,

onder de NAVO vlag om toe te laten zien op de handhaving van het Dayton Peace Agreement.

In de tweede helft van 1996 werd de kern gevormd van het tweede IFOR Bataljon door de B-, C- en SS-Vostcie van 17 Pantserinfanteriebataljon van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Deze eenheid aangevuld met onder meer het A-eskadron van 42 Tankbataljon en 112 Pantsergeniecompagnie, staat onder leiding van Luitenant-kolonel der Fuseliers Hans van der Louw. Met instemming van de Oud-strijders van de Irene Brigade dragen alle militairen van 17 (NL) Mechbat GFPI IFOR 2 op hun gevechtstenu het invasiekoord.

IFOR-2: een terugblik

In 1995 kwam een einde aan de oorlog op de Balkan dankzij het *Dayton Peace Agreement* (DPA). De NAVO leverde een vredesmacht (*Implementation Force*), kort IFOR) die zou toezien op de naleving van het DPA; Nederland besloot een bijdrage te leveren met onder meer een gemechaniseerd Bataljon. Er was sprake van een *“Peace Enforcing”*-missie; het vredesverdrag zou desnoods worden afgedwongen met inzet van geweld.

In september 1995 nam ik het commando over van 17 Pantserinfanteriebataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Een eenheid nog in opbouw: de BCie en CCie waren maar half gevuld en de SS-Vostcie gedeeltelijk. Alleen de Batstaf was goed op sterkte. Kort na mijn commando-aanvaarding kreeg ik te horen van C-13 Mechbrig, Bgen de Gilde, dat 17 Pantserinfanteriebataljon de kern van IFOR-2 zou vormen. Het A-Eskadron van 42 Tkbat (uit Havelte) zou de tanks leveren en 112 Pagnacie (uit Wezep) was de genie-eenheid. Twee grote problemen lagen voor ons: (1) de eenheid was matig gevuld en de vraag was of we wel voor het begin van de uitzending voldoende gevuld zouden zijn; en (2) het Bataljon moest een gevechtvaardige eenheid worden die evt. kon vechten tegen eenheden van de strijdende partijen. Wel hadden we de toezegging dat we prioriteit zouden hebben met munitie, reservedelen en oefenmateriaal en ondersteunend personeel voor opleiding en training. De Landmacht zette alles wat beschikbaar (en nodig) was in om ons “klaar te stomen” voor uitzending...

Doordat de vulling slecht was, was de getraindheid van de Pelotons ook een groot probleem. Met half gevulde Pelotons kun je niet oefenen of schieten en als je niet als Peloton oefent of schiet, word je niet (tijdig) inzetgereed voor een zware missie als IFOR. We werden gedwongen om een zeer intensief opwerkprogramma uit te voeren, waarbij nieuw personeel nauwelijks de kans kreeg te wennen aan de nieuwe omgeving. Iedereen die binnenkwam – in de beginfase met hele Pelotons tegelijk en tot de laatste dag “druppelden” nog individuen binnen - werd gelijk ingezet in niveautrainingen, waar men eigenlijk nog niet aan toe was. Ik herinner mij wel dat we de eerste maand na de opdracht te hebben ontvangen, met de Bataljonsstaf en de Ondercommandanten vrijwel dagelijks in de vergaderzaal zaten en oefenplan na oefenplan maakten (en weer weggooiden, omdat er iets veranderde...). Maar gaandeweg, zo in de laatste maanden van 1995, kregen we toch grip op de vulling, de Pelotons werden beter bij (gevechtsschiet) oefeningen en het ging erop lijken dat we toch tijdig inzetgereed zouden worden. Later zou deze periode

door velen wel de “uitzending voor de uitzending” worden genoemd...In april 1996 vond de afsluiting van het opwerkprogramma plaats, op het oefenterrein Vogelsang (in Duitsland). Een kleine 14 dagen lang kreeg het Bataljon een grote hoeveelheid situaties voorgeschoteld, variërend van een dronken burgemeester tot een aanval van een groep militairen op een base. Als BC had ik een *“meeting without coffee”* met mijn Britse superieur (gespeeld door een Britse Korporaal) toen enkele van mijn soldaten iets doms hadden gedaan en de hele wereldpers op het incident dook. Fascinerend... Maar de bottom-line was dat de oefenleiding ons gereed voor de missie verklaarde.

De oefening werd afgesloten met een bijzonder moment in onze Regimentsgeschiedenis: de koorduitreiking aan alle niet-Fuseliers en de borstembleem uitreiking (aan iedereen) op de appelplaats voor gebouw “Van Dooren”. Als oplossing voor het creëren van het teamgevoel binnen IFOR-2 hadden we bedacht om iedereen het Invasiekoord te laten dragen. Daarvoor was toestemming nodig van de oudstrijders van de Irene Brigade, maar ook draagvlak bij de ontvangers. Het eerste werd verkregen vooral dankzij Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes, Voorzitter van de Oud-strijdersvereniging van de Irene Brigade; het tweede was vooral de verdienste van de BA, Adjudant Toon de Bresser. Onvermoeibaar klom hij op de “zeepkist” om de Tankers, Genisten en alle (individuele) Aanvullers uit te leggen wat de waarde van het Invasiekoord is (voor de Irenemannen van het eerste uur) en wat het koord voor ons kon betekenen. Op een enkeling na werd iedereen overtuigd en de uitreiking in Vogelsang door Oud-strijders van de Irene Brigade die waren overgekomen, was een bijzonder ontroerend moment. Om de symboliek en teamspirit extra aan te zetten, hadden we de Oud-strijders van de Indië Bataljons van Prinses Irene gevraagd om de speciaal voor IFOR-2 ontworpen borstemblemen uit te reiken.

Van juni tot december 1996 hebben we laten zien dat we er inderdaad klaar voor waren. De invasiekoorden waren al snel een symbool van professionaliteit en discipline en het was duidelijk dat met ons niet te spotten viel. We reden en liepen patrouilles, in bewoond gebied maar ook in verlaten delen van het land waar criminelen aanvankelijk de baas waren. We richtten observatieposten en (tijdelijke) checkpoints in en controleerden zo wie en wat er door onze AOR bewoog. In de Republika Srpska (RS; het Servische deel van Bosnië, ten noorden van de “*Zone of Separation*”-ZOS) richtten we ook een nieuwe Pelotonsbase (Maslovare) in. Daarmee werd onze presentie en invloed in dit deel van onze AOR sterk verhoogd. We inspecteerden de *weapon storage sites* van alle strijdende partijen en zochten actief naar verborgen opslagplaatsen. En we grepen in en toonden onze tanden als de situatie daarom vroeg, bijv. bij een nachtelijke actie in Donji Vakuf waar sprake was van mensen (krijgsgevangenen) die gevangen gehouden werden. Het bleek uiteindelijk niet het geval, maar het was wel een prima uitgevoerde operatie waar IFOR en 17 GFPI hun professionaliteit toonden.

We werkten vanuit een Hoofdkwartier, gehuisvest in een voormalig skihotel (Babanovac), op de hooggelegen “Vlasic”, bij het vakantiedorpje Sisava. Daar

waren naast de Batstaf ook de SSVostcie (Bevopel, Hrstopel, Mrpel en Verkpel), de Gncie, het EOD- en het KMar-detachement en het KCT-peloton (dat ook opdrachten van mij uitvoerde) gehuisvest. De Bcie, CCie en het AEsK-42Tk waren omgevormd tot gemengde teams, die ook beschikten over eigen geniecapaciteit, geneeskundige afvoerploegen en logistiek. Het Ateam bevindt zich in Novi Travnik (vlakbij een Moslim Brigade), het BTeam in Jajce (Kroatisch gebied) en het CTeam in de RS. Het Nederlandse Bataljon (17GFPI was onze naam binnen de Britse Brigade, waar we toe behoorden) was als een van de weinige IFOR-eenheden in contact met alle drie voormalig strijdende partijen. Dat bood mogelijkheden om als “intermediair” op te treden voor militairen die tot Joegoslavië uiteen viel vrienden waren, maar elkaar daarna bevochten.

Het absolute hoogtepunt voor mij was onze rol bij de verkiezingen van medio september 1996. Het hele Bataljon was die dag ontplooid in onze AOR. Zelfs koks, sportinstructeurs en monteurs waren ingezet op strategische en goed zichtbare locaties en 17 GFPI zorgde voor een ongekennde presentie in de AOR. Samen met BA Toon de Bresser was ik de gehele dag op pad en wat ik zag, gaf mij een ontzettend goed en trots gevoel. Veel mensen die voor de eerste keer sinds de oorlog weer konden stemmen en daarmee weer de eerste stap zetten naar een normaal bestaan. En dat werd (mede) mogelijk gemaakt door ons!

Terugkijkend ben ik bijzonder trots op 3 zaken. Ten eerste hebben we met IFOR-2 een belangrijk hoofdstuk toegevoegd aan onze Regimentstraditie, door het bij operationele inzet dragen van het Invasiekoord. Vanaf 1996 hebben Fuseliers bij volgende missies trots het koord gedragen op Cyprus, in Libanon, Irak, Afghanistan, Mali en talloze andere landen. Daar hebben wij in goed overleg met de Oudstrijders van de Irene Brigade de aanzet toe gedaan. En als afgeleide, door ook de oudstrijders van de Indië Bataljons actief te betrekken bij het integratieproces van IFOR-2, werd de band tussen beide Oudstrijdersgroepen geïntensiveerd en hechter.

Ten tweede hebben we onze opdracht uitstekend uitgevoerd. Mijn Britse, NAVO en Nederlandse superieuren waren diep onder de indruk van onze taakuitvoering. Beheerst als het kon, resoluut als het moest en altijd professioneel. En dat was niet vanzelfsprekend, zeker niet als je in ogenschouw neemt waar we in het najaar van 1995 stonden: matig gevuld, beperkte cohesie, niet inzetgereed. Dat we binnen zes maanden klaar voor de missie waren, is een groot compliment aan iedereen die deel uitmaakte van de Eenheid, en vooral aan het Kader. Het was dan misschien in de ogen van velen een “uitzending voor de uitzending”, maar mede daardoor zijn we nooit in de problemen gekomen tijdens de missie.

Als laatste wil ik de kameraadschap noemen die we met elkaar hadden en hebben. Ergens in het opwerktraject of tijdens de uitzending is er iets gebeurd, waardoor zoveel mensen met zoveel verschillende achtergronden en afkomstig van zoveel eenheden, zich toch bijzonder verbonden voelen met elkaar. Dat zie je zeker niet bij iedere missie. De respons op de oproep om deel te nemen aan de reünie ter gelegenheid van 20 jaar IFOR-2 op 14 mei 2016 was werkelijk hartverwarmend. De bereidheid om elkaar weer te zien en de vele warme ontmoetingen na 20 jaar op de Markt in Oirschot zijn het duidelijke bewijs dat IFOR-2 een bijzondere missie was en het eenheidsgevoel zeer groot. Als Commandant daaraan een bijdrage te hebben mogen leveren, maakt mij ontzettend dankbaar.

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, Indië Bataljons GRPI en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Moge zij rusten in vrede!

VOSKNBPI

Mevr. D. Van de Velde-Lewis	20 maart 2016	Veldhoven
Mevr. W. van Nugteren-Rooijakkers	26 april 2016	Eindhoven
Dhr. A.M. Herbrink	28 mei 2016	Waalre

Vierde bataljon GRPI

Dhr. M. Voermans	28 mei 2016	Weert
------------------	-------------	-------

Vijfde bataljon GRPI

Dhr. T.A. Wolters	8 maart 2016	Oosterbeek
-------------------	--------------	------------

Zesde bataljon GRPI

Dhr. J.H. Elbers	30 april 2016	Velp
------------------	---------------	------

Zevende Bataljon GRPI

Dhr. K. Norden	17 maart 2016	Groningen
----------------	---------------	-----------

Voorzitter: Brigade-generaal der Fuseliers b.d. Arie Vermeij, Zoutmansweg 26, 2811 ET Reeuwijk
Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom,
contact: VVVGFPi@fuseliers.nl

Penningmeester/ledenadministratie: Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda. Tel: 06-28265036

Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment
Fuseliers Prinses Irene

Voor meer informatie: www.fuseliers.nl

EEN GROOT FEEST IN OIRSCHOT: GARDEREGIMENT FUSELIERS PRINSES IRENE VIERT 75-JARIG JUBILEUM

Tekst: Brigade-generaal der Fuseliers b.d. Arie Vermeij
Voorzitter Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

In deze rubriek vindt u verenigingsnieuws over de Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene en per nummer zullen wij doorgaans een actuele missie, een reeds uitgevoerde missie of een actueel onderwerp belichten, of een interview met iemand publiceren.

MWO voor het KCT

Op 15 maart kreeg het Korps Commandotroepen de Militaire Willems Orde (MWO) vanwege het moedige optreden onder zware omstandigheden tussen 2005 en 2010 in Afghanistan. Na de Tweede Wereldoorlog kreeg in 1945 het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene al een MWO vanwege het moedige optreden van de Irene Brigade tijdens de veldtocht ter bevrijding van Frankrijk, België en Nederland. Die eer viel later ook te beurt aan het Korps Mariniers in 1946 en de Onderzeedienst in 1947 en aan de Poolse 1e Zelfstandige Parachutistenbrigade voor de inzet tijdens de tweede Wereldoorlog in 2006. KCT van harte gefeliciteerd!

Herdenken op 4 mei en bevrijdingsfeest

op 5 mei

Zoals gewoonlijk waren Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Henk Laurens en Dhr Wim ter Horst (VOSIB) namens de VVVGFPi aanwezig bij de herdenking in Loenen. Luitenant-kolonel der Fuseliers Emil Kaspers vertegenwoordigde onze vereniging bij de herdenking in Waalre. Brigade-generaal der Fuseliers Roland de Jong vertegenwoordigde ons en was (op TV) te zien bij de Nationale Herdenking op de Dam in Amsterdam. Helaas kon ik daar als uw voorzitter niet aanwezig zijn, omdat ik was gevraagd om de "Vrijheidslezing" te verzorgen bij de herdenking in de Grote Kerk van het stadje Oudewater. Op 5 mei deden de VOSKNBPI en de VOSIB mee aan het defilé in Wageningen en werd onze vereniging daar vertegenwoordigd door Luitenant-kolonel der

Fuseliers Andy van Dijk.

Ook werd er dit jaar op 5 mei veel aandacht besteed aan de Liberation Tour, waarbij van Wageningen naar Den Haag estafettelopers het vrijheidsvuur overbrachten en daarbij de route volgden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene tijdens de laatste fase van de Veldtocht vanuit Normandië naar de Den Haag 71 jaar geleden. Om 06.45 werden de lopers door mij (samen met Burgemeester Van de Kamp) welkom geheten in Bodegraven, het vrijheidsvuur werd ontstoken door een vrouwelijke loper van team Den Haag (zie foto) en werd het ontbijt geserveerd. Vanaf Bodegraven werden de lopers begeleid naar Den Haag door een groot konvooi aan historische voertuigen en de Band of Liberation. Hierbij ontmoette ik Dhr. Karens uit Apeldoorn met zijn mooie jeep, een zoon van één van onze oudere veteranen (zie foto).

*Brigade-generaal der Fuseliers b.d. Arie Vermeij en Haagse estafetteloopster met het vrijheidsvuur.
Brigade-generaal der Fuseliers b.d. Arie Vermeij*

met Dhr. Karens junior

Herdenking bevrijding Den Haag op 8 mei

Als voorzitter mocht ik Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes vervangen bij de beide herdenkingen ter gelegenheid van 71 jaar bevrijding Den Haag.

Herdenking bij de Grote Kerk met oudstrijders en Wethouder (en Fuselier) Boudewijn Revis

Herdenking en feest 75 jaar Irene Brigade en dus GARDEREGIMENT FUSELIERS PRINSES IRENE

Op 14 mei hebben we met z'n allen in het centrum van het mooie plaatsje Oirschot 75 jaar Garderegiment Fuseliers Prinses Irene op geweldige wijze gevierd. Ook stonden we stil bij het feit dat het 70 jaar geleden is dat de eerste Indië Bataljons van ons regiment naar voormalig Nederlandse Indië vertrokken. In mijn rubriek als Voorzitter van de Stichting Brigade & Garde ga ik hier uitgebreid op in.

Bij zo'n jubileum hoort ook een cadeau. Namens alle veteranen van Garderegiment Fuseliers Prinses Irene hebben wij Luitenant-kolonel b.d. Jos Geelissen een mooi schilderij laten maken met impressies van onze missies van de afgelopen 20 jaar: Bosnië, Ko-

sovo, Cyprus, Irak en Afghanistan. Als voorzitter had ik de eer om het schilderij namens jullie allen aan de Regimentscommandant aan te mogen bieden. Omdat niet iedereen regelmatig op het bureau van de Regimentscommandant komt, is het hieronder afgebeeld.

In Memoriam

Kolonel der Fuseliers b.d. Tony Herbrink

Wij betreuren het overlijden van een groot inspirator op 28 mei 2016.

In de rubriek "Van de Stichting Brigade en Garde" leest u ons In Memoriam.

Commando overdracht 17 Pantserinfanterie

Bataljon GARDEREGIMENT FUSELIERS PRINSES IRENE

Op 14 juli zal onze Regiments- en Bataljonscommandant Luitenant-kolonel der Fuseliers Nico Boom zijn verantwoordelijkheden overdragen aan Luitenant-kolonel der Fuseliers Haran Gorissen. Nadat Luitenant-kolonel Boom 3 jaar geleden welkom was geheten en zijn Cavalerie uitmonstering had ingewisseld voor Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, was iedereen binnen een paar dagen vergeten dat hij "een vreemde eend in de bijt was". Hij had hart voor zijn mannen en vrouwen en ook voor zijn veteranen en voelde zich thuis bij de Infanterie en zeker bij de Fuseliers! Dat mag als een groot compliment gelden! Luitenant-kolonel Boom heeft een drukke 3 jaar achter de rug, met veel kleine uitzendingen, veel oefeningen en de om-wapening en reorganisatie van Pantserinfanterie naar Gemotoriseerde Infanterie en ter afsluiting het 75 jarig jubileum van de Irene Brigade en Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Nico, heel veel dank voor de plezierige en uitstekende samenwerking! Heel veel succes bij de missie in Irak, in Erbil als Hoofd van het NLD trainingsteam tevens Chef Staf van de Internationale Task Force. Luitenant-kolonel Gorissen, van harte welkom; heel veel succes en plezier in de mooiste functie die de Koninklijke Landmacht voor u heeft.

Kopij

Zijn er leden die iets te vertellen hebben over hun huidige of inmiddels afgesloten uitzending of over hun vervolgloopbaan buiten Defensie, stuur een goed verhaal met een paar foto's naar onze secretaris. Mocht je niet zo'n schrijver zijn, meldt je dan gerust aan voor een interview.

Sweaters

Voor diegenen die het veteranentenue wat te stijf vinden, hebben we een hele mooie sweater aangeschaft, voor € 29,50 kunnen jullie deze bij de museum winkel of tijdens de reünies kopen.

Breng een nieuw lid aan en je krijgt een uniek cadeautje!

Ten slotte is omvat ons ledental inmiddels 528 betalende leden, maar we vertegenwoordigen circa 6500 (jonge) veteranen, dus wordt betalend lid. Dan kunnen wij onze stem in de belangenbehartiging nog duidelijker laten klinken. Wil je jezelf of iemand anders aanmelden als lid van de VVVGFP, kan dat bij onze secretaris vvvgfpi@fuseliers.nl of surf naar onze website www.fuseliers.nl. Op onze website kun je via het gastenboek of de links mogelijk ook je 'oude kameraad' terugvinden, artikelen over uitzendingen lezen en foto's bekijken. Afsluitend nog een allerlaatste verzoek van onze ledenadministratie; geef a.u.b. je nieuwe adres door als je verhuist.

SFOR 5 "Vrede en wederopbouw"

Van eind 1998 tot de zomer van 1999 wordt de kern van de Nederlandse bijdrage aan de NAVO missie Stabilisation Force (SFOR) opnieuw gevormd door 17 Pantserinfanteriebataljon van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, ditmaal o.l.v. Luitenant-kolonel der Fuseliers Arie Vermeij. Voor SFOR 5 wordt 17 (NL) Mechbat GFPI geformeerd. Zo'n 1100 militairen, inbegrepen enkele honderden Huzaren, Genisten en vele anderen die er tijdelijk deel van uitmaken, dragen in het operatiegebied het invasiekoord.

Tekst: Brigade-generaal der Fuseliers b.d. Arie T. Vermeij

SFOR-5: VREDE EN WEDEROPBOUW

Samenstelling 17 (NL) Mechbat GFPI SFOR 5

Het bataljon was een samengestelde eenheid met 1185 mannen en vrouwen uit 55 verschillende eenheden van alle krijgsmachtonderdelen. De kern waarmee de voorbereidingen werden gestart, bestond uit de Stafstafverzorgings- en Ondersteuningscompagnie (SSVOstcie) en het B- en C-team. De SSVOstcie werd later uitgebreid met een Crowd and Riot Control Peloton (CRC) en het Herstelpeloton van 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI. Samen met 115 (NL/BUL) Geniecompagnie (dus inclusief een Bulgaars Geniepeloton) en de Explosieven Opruimingscompagnie werkte de SSVOstcie op en vanuit de Base Sisava op 1250 m hoogte in de Vlasic. Ook de Bataljonsstaf die met veel functionaliteiten en specialisten werd uitgebreid, had zijn commandopost op Sisava in voormalig wintersporthotel Babanovac. Het B-team werkte vanuit de Base Knezevo en pelotonsbase "Kamp Davis" in Obodnik. Het C-team, het Veldhospitaal en het Regioherstelpeloton werkten vanuit Base "Colijnsplaat" in Novi Travnik. De Bevoorradings- & Transportcompagnie werkte vanuit Base Busovaca. Ten slotte werkte het POD (Point Of

Debarkation) Peloton vanuit Split en Zagreb voor de aan- en afvoer van mensen en materieel.

Regimentstraditie

Aan het eind van de eindoefening in 't Harde kwamen de Oud-strijders van de Irene Brigade op bezoek om alle deelnemers van de eindoefening inspirerend toe te spreken en het Oranje-Nassaublauwe invasiekoord om te hangen. Iedereen ontving daarnaast van de Oud-strijders van de Indië Bataljons het

speciale Bataljonsborstembleem. Voor vertrek werden de rotaties toegesproken door Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes en Aalmoezenier Jeffrey Vincentie, waarbij de uitzendkaars werd aangestoken, die in Bosnië bij elke kerkdienst brandde als teken van verbondenheid met het thuisfront en de veteranen. Zo werden wij uitgezonden in de naam van “Prinses Irene: zij die de vrede brengt” en ook herkenbaar aan het Invasiefluitkoord. In Bosnië werden ook de daar reeds aanwezige leden van het Mechbat door de Bataljonscommandant toegesproken over traditie en andere zaken en daarbij ontvingen zij dan ook het invasiekoord onder het genot van een glas calvados, hetgeen bijdroeg aan de gezamenlijke identiteit en ook de eenheidszin, de “teamspirit” bevorderde.

Tijdens de uitzending werd het Bataljon ook door Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes bezocht. Na de uitzending werden de medailles mede uitgereikt door de oud-strijders en werd de uitzendkaars weer door Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes en Aalmoezenier Jeffrey Vincentie gedooft.

Taken

Het eerste deel van onze opdracht omvatte een puur militaire taak: “het garanderen van rust en vrede in ons gebied” met een omvang van ongeveer de provincie Noord-Holland. Deze taak hebben we heel serieus en gedegen, maar vooral professioneel met ‘zero tolerance’ en soms onder wat spanningen uitgevoerd. Bij spanning denk ik nog terug aan de beveiliging van het ICTY-onderzoek (Ahmici), Operatie FASTNET (Vitez) en niet te vergeten alle acties, vooral in het Servische deel van ons gebied, gerelateerd aan de NAVO-aanvallen op de Federale Republiek Joegoslavië, op grond van de onderdrukking van het Albanese deel van de bevolking in Kosovo. Het tweede deel van onze taak was gelegen in “de assistentie bij de wederopbouw van Bosnië”. Hiervoor bouwden we in de lange en koude winter een ambitieus plan om 23.000 ‘Displaced Persons’ georganiseerd te laten terugkeren naar hun huizen; een soort stoelendans. Deze terugkeer werd ondersteund met vele projecten om het ook echt mogelijk te maken:

de bouw van zo’n 1250 nieuwe huizen, reparatie van duizenden beschadigde huizen, circa 100 algemene infrastructuurprojecten (scholen, ziekenhuis, bruggen, water, elektra) en circa 300 werkgelegenheidsprojecten (kledingfabriek, bakkerijen, boerderijen, forellenkwekerijen). Ook hieraan heeft het hele Bataljon bijgedragen, soms als militair om de terugkeer van de vluchtelingen door ‘show of force’ rustig te laten verlopen. Op andere momenten als diplomaat naar de lokale autoriteiten of internationale organisaties toe, maar vooral ook door het verzamelen van informatie voor al die plannen door groepen op patrouille, gesprekken en noem maar op. Ook op dit terrein hebben we met z’n allen veel bereikt. Bij mijn diverse werkbezoeken de afgelopen jaren bleek dat de lokale autoriteiten en de bevolking ons hiervoor nog steeds erg dankbaar zijn.

IFOR/SFOR-Missie in Bosnië een succes?

Het is dit jaar 20 jaar geleden dat Nederland begon met de NAVO Stabilisatie en Wederopbouwmissie in Bosnië Herzegovina. 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI heeft als Bataljon aan deze missie veel bijgedragen; in 1996 IFOR-2, in 1998 SFOR-5 en in 2002 SFOR-13. Bovendien leverde 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI aan diverse andere rotaties een compagniesgrootte bijdrage. Al met al schat ik in dat er zo’n 4500 mannen en vrouwen met het Oranje-Nassaublauwe invasiekoord in dienst van de vrede zijn uitgezonden. Als we nu naar Bosnië Herzegovina kijken, is er dan reden tot tevredenheid; was onze uitzending nuttig en succesvol? De eerste vraag die we dan moeten stellen is: “is er vrede in Bosnië?” Het antwoord hierop is volmondig “ja”; de laatste vijf jaar is er slechts een klein NAVO Stafdetachmentje in Sarajevo voor advies en training aanwezig. Een tweede vraag is dan “hoe is de wederopbouw afgerond?” In deze vraag zitten veel aspecten; ten eerste het politieke aspect. De bevolking leeft in vrede en de drie etnische groeperingen van weleer zijn weer grotendeels gemengd, maar er zijn nog steeds per etnische stroming nationalistische elementen/partijen die via de politiek hun soms bedenkelijke belangen proberen veilig te stellen. Het land is georganiseerd

als een federatie, waarbij de samenwerking tussen de Bosniacs (Moslims) en de Bosnische Kroaten de ene helft van de federatie vormt en de Bosnische Serviërs, die nog steeds vasthouden aan hun Republika Srpska (RS), de andere helft van de federatie. Het blijft voor de centrale regering in Sarajevo nog altijd een uitdaging om ook haar invloed in de RS goed te laten gelden. Ook Defensie is langs deze federatieve lijnen georganiseerd met feitelijk twee gescheiden maar wel centraal aangestuurde legers. Volgens de huidige (NAVO) planning zou Bosnië mogelijk nog dit jaar lid van de NAVO kunnen worden. Bovendien heeft Bosnië een associatieverdrag met de EU en bereidt zij zich voor op een lidmaatschap. Ten derde zijn de welvaart en de economie van groot belang voor de bevolking. Voor de oorlog waren er grote "Communistische Industrieën", zoals de Vitez-fabriek in Vitez, gebaseerd op de lokaal gedolven grondstoffen. Deze zware industriële sector is nooit meer echt van de grond gekomen; er wordt nog

slechts geproduceerd voor Bosnië zelf en wat buurlanden. De meest florerende sector is die van het midden- en kleinbedrijf; zoals de horeca, agrarische bedrijven, kleine handelsmaatschappijen, etc. In deze sector is veel bedrijvigheid, maar vooral lokaal en regionaal gericht. De werkloosheid is hoog 40-50%, hetgeen helaas leidt tot armoede, criminaliteit en corruptie. Men probeert ook het toerisme weer op gang te krijgen; deze sector biedt ook nieuwe mogelijkheden.

Resumerend, durf ik te stellen dat onze missie in Bosnië Herzegovina succesvol is geweest, want hoe wel het land nog steeds in een bepaalde fase van (weder)opbouw is, is er gewoon vrede en uitzicht op lidmaatschap van de NAVO en de EU. En dat kunnen we bijvoorbeeld (vergelijkenderwijs) niet zeggen van UNIFIL in Libanon of UNFICYP op Cyprus, want daar is nog steeds een stabilisatiemacht nodig. De IFOR/SFOR-Missie in Bosnië was een succes!

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor b.d. R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage

Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan:

Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres:

VOSKNBPI@Fuseliers.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857.

Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Bankrekening (IBAN): NL51 INGB 0001 9995 33 t.n.v. Vereniging Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Website: www.fuseliers.nl en www.prinsesirenebrigade.nl

“WETENSWAARDIGHEDEN VAN ONZE VERENIGING”

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”

Het was wel heel bijzonder in Oirschot op 14 mei: De viering van de geboorte in Congleton van de Koninklijke Nederlandse Brigade op 11 januari 1941, die in Wolverhampton in augustus van datzelfde jaar de naam Prinses Irene kreeg. De Commissie onder leiding van Luitenant-kolonel b.d. Peter Aerts verdient alle lof voor de prima voorbereidingen. Daardoor waren toch maar meer dan duizend Fuseliers naar Oirschot gekomen van alle jaren en van alle onderdelen die, met Prinses Irene op hun schouder, dienst hadden gedaan. Voor elke categorie was een restaurant besproken waar iedereen zijn maatjes van toen kon ontmoeten.

Met vereende Fuseliekrachten wordt de rolstoel met generaal Hemmes op het podium gezet

Ceremonie op de Markt en een gebroken heup

De herdenkingsceremonie en vooral het noemen van de namen van alle gesneuvelden maakten diepe indruk op iedereen die aanwezig was. Ik neem aan dat er heel wat mooie verhalen en blijken van waardering in deze Vaandeldrager staan. Tot mijn spijt was het voor mij persoonlijk al moeilijk om die dag in Oirschot te kunnen komen omdat ik twee weken eerder was gevallen en mijn linker heup had gebroken. De heup was met schroeven aan elkaar gezet, maar ik mocht de linkervoet niet belasten. Het kostte mij veel moeite om de dokter te overtuigen dat het bijwonen van de bijeenkomst in Oirschot geen nadeel aan mijn heup zou veroorzaken. Op het laatste

Kranslegging in de rolstoel

moment gaf hij toestemming om te worden vervoerd en aanwezig te zijn in Oirschot. Maar ik moest vrijwel onmiddellijk na de plechtigheid weer naar huis, ongeveer gelijk met Prinses Irene. Ik heb Haar wel duidelijk kunnen maken dat wij allen Haar aanwezigheid bijzonder hebben gewaardeerd. Ik hoop dat ik er niet te

Onder onsje

lang over hoeft te doen om weer helemaal fit te worden, maar ik ervaar wel dat, als je zes weken geen spier heb bewogen in je been, dat het niet binnen een paar dagen weer helemaal in orde is.

Overlijden Tony Herbrink

Tot slot moet ik melden dat een der oudsten van ons, Kolonel b.d. Tony Herbrink, even na de herdenking is overleden. Wij betreuren zijn overlijden in hoge mate en u kunt in deze Vaandeldrager een In Memoriam over hem lezen.

Ik hoop dat het u allen goed gaat en dat velen van u de verschillende gelegenheden, die voor onze vereniging worden georganiseerd, zult kunnen bijwonen. Ik kijk in ieder geval naar u uit.

IN MEMORIAM TONY HERBRINK

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene"

Tony Herbrink werd op 20 november 1918 geboren in Dalfsen en groeide op in een Katholiek gezin. Toen de Duitsers ons land binnenvielen was hij in opleiding tot priester in het klooster van de paters Maristen in Messancy, Belgisch Limburg. Toen de Duitsers in mei 1940 Nederland, België en Frankrijk binnenvielen gingen de studenten met een aantal paters naar Frankrijk om daar de studie voor te zetten. Na een aantal dagen in het klooster in Parijs, aan de Rue de Vaugirard, te hebben doorgebracht ging de groep verder naar St. Brioux. Na een wandeling door de stad kwamen zij een Groningse kustvaarder tegen, wiens schip was aangemeerd in de haven. Hij had geen lading aan boord en wilde naar Liverpool varen om in Engeland van nut te zijn. Daar hadden de studenten wel oren naar en zo kwam Tony in Engeland, waar hij werd ingelijfd bij de Koninklijke Nederlandse Brigade in Congleton. Later dat jaar, op 27 augustus 1941 overhandigde Koningin Wilhelmina het vaandel aan de Brigade met daarop de naam

In 2014 bij het monument in St Come

van haar kleindochter Prinses Irene. Tony heeft een grote rol gespeeld in de jarenlange opleiding van de Brigade in Wolverhampton.

Huwelijk met Joan Andrew voor de veldtocht

Altijd vertelde hij boeiende verhalen

Voordat de Prinses Irene Brigade in 1944 naar Frankrijk werd geplaatst, trouwde hij op 11 april 1944 met Joan Andrew, die hij in Congleton had leren kennen. Joan overleed op 21 juli 2013 na een huwelijk van bijna 70 jaar. Tijdens de veldtocht was hij Pelotonscommandant en verantwoordelijk voor een groep Soldaten. De veldtocht van de Prinses Irene Brigade verliep, mede door het prima werk van Tony, uitstekend. Hij was dan wel geen priester geworden, maar als Officier en Pelotonscommandant wist hij zich ten opzichte van zijn mannen te gedragen, alsof hij was gezonden om persoonlijk voor hun welzijn te zorgen.

Beroepsofficier

Toen de Duitsers waren verdreven besloot Tony Beroepsofficier te worden, om op die wijze bij te dragen tot het behoud van de vrede. En hij had ervaren dat de wens om voor anderen te kunnen zorgen, in dienst net zo goed mogelijk was als in een parochie. Ik had een iets ander begin van mijn loopbaan gevonden. Na mijn eindexamen in Den Haag in 1941 ging ik met mijn vriendje Bob via België, Frankrijk Spanje en Portugal naar Engeland, waar we januari 1944 aankwamen. Net op tijd om snel als Soldaat te worden opgeleid. Na de veldtocht werd ik uit Nederland naar Engeland gestuurd voor een Officiersopleiding. Terug in Den Haag ontmoette ik Tony voor het eerst in de Officiersmess. Ik had al gemeld dat Tony in 1944 met Joan was getrouwd in Congleton. Joan was direct na de oorlog nog niet naar Nederland gekomen en ieder weekend naar Engeland zat er voor Tony niet in. Tony was dus elk weekend in zijn eentje in een Haagse kazerne. Toen ik hem vroeg of hij niet bij mij het weekend wilde doorbrengen was hij daar meteen voor in. In die tijd hebben wij elkaar heel goed leren kennen. Daarna zijn we overgeplaatst naar Schoonhoven en na een jaar met een team van 10 instructeurs van de Irene Brigade, die in Den Haag woonden, uitgezonden om Korporaals op te leiden. Dat duurde tot 1947, toen gingen we uiteen en werden beiden bij verschillende onderdelen geplaatst. We bleven wel nauw met elkaar verbonden, meest via de telefoon.

Altijd behulpzaam in- en voor de gemeenschap

Tony werd, waar hij ook geplaatst werd, door iedereen gewaardeerd. Na zijn diensttijd maakte hij zich zo behulpzaam mogelijk voor de gemeenschap. Hij was jaren Wethouder en Loco-burgemeester van Waalre en tot op hoge leeftijd verrichtte hij werkzaamheden in zijn parochie. In onze Vereniging van Oud-Strijders was hij langdurig en tot aan zijn overlijden lid van het bestuur en zette zich in waar dat mogelijk was, zo schreef hij artikelen voor de

Vaandeldrager, reikte koorden uit aan jonge Fuseliers en was als het enigszins kon aanwezig op alle evenementen van het Regiment. Zijn overlijden kwam voor ons niet onverwacht, maar tot het laatste moment hield hij de regie in handen. Een tumor

Meer dan 70 jaar maatjes, Rudi en Tony

Ontmoeting met de koning en koningin in Normandië tijdens herdenking 70 jaar D-Day

in zijn slokdarm, waar uiteindelijk geen behandeling meer voor was, werd hem op zaterdagochtend 28 mei fataal. Tony aanvaarde zijn lot en heeft, dankbaar voor alle goeds dat hij heeft ervaren, van allen die hem dierbaar waren, afscheid genomen. Wij zijn hem dankbaar voor alles wat hij, voor ons, heeft betekend, wij zullen hem nooit vergeten en gaan hem vreselijk missen.

HERDENKING NORMANDIË VAN 5 TOT 7 JUNI 2016

Een bijzondere herdenking, voor het eerst zonder Kolonel b.d. Tony Herbrink, die daags ervoor met militaire eer is begraven. We missen een bijzonder mens en een bijzondere militair, hij werd door iedereen tot op het laatste op handen gedragen.

Ook onze voorzitter, Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes was op dringend advies van zijn artsen helaas afwezig. Een en ander betekende dat de delegatie van Oud-strijders deze herdenking slechts uit twee man zou bestaan, namelijk Karel Zwart en Max Wolff.

Zondagochtend 5 juni

Rond 7 uur arriveerde de Luitenant-kolonel. b.d. Henk Laurens bij ons en kort daarna kwam het busje met als chauffeur de verpleegkundige Erwin Dirkx. Na een voorspoedige reis ontmoetten wij in Hazeldonk het busje met chauffeur Linda Zoetewij alsmede mijn mede Oud-strijder Karel Zwart. Na een kopje koffie ging het in colonne verder naar Arromanches les Bains. Aangezien het zondag was hadden wij geen last van vrachtverkeer en verliep de reis voorspoedig. Aangekomen in Arromanches, werden de kamers toegewezen. We kregen te horen dat het programma enigszins was aangepast. Door tijdgebrek zou de koorduitreiking nog diezelfde avond plaats vinden. Het nat maken van het koord zou de volgende dag na

Tekst: Max Wolff

De klus wordt geklaard door Max Wolff en Karel Zwart

Welgemeende gelukwens en handdruk

de herdenkingsceremonie plaatsvinden. Dat betekende dus snel omkleden in uniform en naar het kamp waar we door de A-Compagnie van het 17e Bataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene gastvrij en bijzonder hartelijk werden ontvangen. Er werd goed voor ons gezorgd! Na de maaltijd, samen met ons aller Nelleke Swinkels, haar echtgenoot Maarten als-

mede hun vrienden, vond het wederzien plaats met de Nederlandse Militaire Attaché Jan Blacquièrre, zijn vrouw Riëtje en de secretaresse van de Nederlandse Ambassade in Parijs, Marieke Riesmeijer. Vervolgens vond met het bekende ceremonieel de koorduitreiking plaats. Een dertigtal Fuseliers werd door Karel Zwart en mijzelf het invasiekoord omgehangen. Na nog een half uurtje gezellig na praten werd het na deze lange en vermoeiende dag rond half elf tijd om te gaan slapen!

Maandag 6 juni

Goed geslapen in de prachtig gerenoveerde kamer en na een heerlijk ontbijt vertrokken we om 9 uur naar de Place du 6 juin waar om 11 uur de Nederlandse herdenking plaats zou vinden, te beginnen met een kerkdienst. Deze dienst werd gevolgd door onze herdenking. Het Nederlandse muziekkorps van de Nationale Reserve marcheerde het plein op gevolgd door de mannen van de A-Cie van het 17e Bataljon GFPI die zich in carré opstelden.

Vin d'honneur met de defensie attaché Kolonel Jan Blacquièrre

Na intrede van de Vaandelwacht volgde de inspectie door de attaché uit Parijs, de Kolonel Jan Blacquièrre en de Commandant van het 17e, de Luitenant-kolonel Nico Boom. Er volgden toespraken door de attaché, de Burgemeester van Arromanches de heer Patrick Jardin en de vertegenwoordiger van het Departement. Nadat de Nederlandse vlag half stok werd gehangen werd de taptoe geblazen. Na een minuut stilte werden drie volksliederen gespeeld n.l. God Save the Queen, de Marseillaise en het Wilhelmus. Samen met veteraan Karel Zwart en de Luitenant-kolonel Nico Boom had ik de eer de krans

Kranslegging samen met de Regimentscommandant

Die van ons is de mooiste!

te mogen leggen bij het oorlogsmonument. Daarna volgde nog kransleggingen door de attaché en de Burgemeester van Arromanches. Het moment brak aan dat de koorden nat gemaakt moesten worden. Het was hoog water dus het een en ander gebeurde direct onder de kade zodat iedereen het goed kon zien en meemaken! Onder leiding van de CSM Ramon van Boven gingen de Manschappen het water in om daarna gefeliciteerd te worden als echte Fuse-

Nat maken van de koorden in historisch water

Nat maken van de koorden in historisch water

liers! Het was voor iedereen een fantastische ervaring. Verhalen werden verteld en doorgegeven en zo groeit nog steeds de band tussen de oudere en jonge Fuseliers! Nadat er droge uniformen waren aange trokken, werden iedereen door de Burgemeester uitgenodigd voor de vin d'honneur. Champagne vloeide à volonté vergezeld van lekkere hapjes. En dat hiervan door de aanwezigen met graagte gebruik van werd gemaakt, spreekt voor zichzelf ! Daarna hadden wij de middag voor ons zelf. Enkelen van ons namen graag de uitnodiging aan van onze Nelleke en haar echtgenoot Maarten voor de lunch op

de camping waar hun caravan opgesteld stond te midden van Keep Them Rolling voertuigen uit WWII. Nelleke, wat was het gezellig, we hebben er van genoten, nogmaals dank voor je gastvrijheid! De rest van de middag hebben Carla en ik nog wat gerust en een wandelingetje gemaakt over de gezellig drukke boulevard. Om acht uur waren de attaché militair met echtgenote, de Regiment Staf en de veteranen door de burgervader van Arromanches uitgenodigd voor het bijwonen van een cocktail d'atatoire, oftewel een hapje en een drankje! Het was een buitengewoon gezellig besluit van een bijzondere en emotionele dag.

Dinsdag 7 juni.

Om 9 uur vertrokken we richting huis. De eerste uren ging alles voorspoedig. Een eind voor Antwerpen kwamen we in een kilometerslange file. Via een verkeersomleiding waren we rond 5 uur in Hazeldonk Oost. Hier scheidden onze wegen zich. Na een kopje koffie namen we afscheid van Linda Zoetewij en Karel Zwart. Henk Laurens, Carla en ik reden met Erwin Dirkx richting Arnhem waar we om half acht veilig arriveerden. We willen de Commandant van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, de Officieren, Onderofficieren, de Fuseliers en alle anderen die zich ingezet hebben om deze reis voor ons weer mogelijk te maken, bedanken voor deze bijzondere dagen. We hopen dat ook u genoten heeft!

SFOR 13 "Fuseliers en partners voor vrede"

Op 03 november 2002 neemt Luitenant-kolonel der Fuseliers Harold Jacobs het commando over 1 (NL) Mechbat SFOR, de derde Balkanmissie van het parate Fuseliersbataljon. De traditie werd letterlijk meegenomen in

de vorm van het benoemen van de verschillende locaties in het operatiegebied; Biak (zendstation van 7 GRPI, boven op de heuvel) voor R0A, het relayeerstation boven op de Vlastic. Pangkalan

(verbindingspost bij 6 GRPI) voor R0B, het relayeerstation op de berg Iovik. Fak Fak (een van de locaties van 7 GRPI) voor Sujica, de nieuwe base in het uitzendgebied. Semarang (een locatie van 4 GRPI) voor het HQ van het A-Team. Makasar (een locatie van 5 GRPI) voor het huis in Jajce van het C-Team. De base in Novi Travnik heet Colijnsplaat, uiteraard de thuisbasis van het C-Team. Het HQ van het C-Team draagt de naam St Côme. Het deel van de base Bugojno waar het A-team verblijft voert de naam Hedel. De SSVostcie voert de naam van Soekaboemie (een van de locaties van 3 GRPI). De Bataljonsstaf neemt de schilden Congleton en Wrottesly mee voor haar HQ locatie.

Tekst: Kolonel der Fuseliers Harold Jacobs

SFOR 13, de Brabantse Methode, volgens de Telegraaf

Van november 2002 tot mei 2003 was de hoofdmacht van 17e Pantserinfanteriebataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene in Bosnië voor de uitvoering van de missie SFOR 13. De eenheid was versterkt met 2 Tankpelotons van het A-Eskadron van 11 Tankbataljon en de helft van 13 Brigade Pantserge-

niecompagnie. Onze eigen A- en C-Compagnie en de Stafstafverzorgingsondersteuningscompagnie. Ook ons eigen Mortierpeloton kon gelukkig mee. In het missiegebied hadden we een Bulgaars Infanteriepeloton onder bevel. Daarnaast hadden we de beschikking over EOD teams, Integrated Development and Entrepreneurial Advice (IDEA) teams, CIMIC en Joint Military Affairs en werden we fantastisch

ondersteund door het National Support Element. Tijdens de missie is een Peloton van 11 Afdeling Rijdende Artillerie nog onder bevel gekomen om wacht te lopen op het HQ in Banja Luka, de plaats van waaruit onze vooruitgeschoven oren en ogen opereerden, ofwel ons LSO team.

We opereerden vanuit de bases Bugojno, Novi Travnik en Suijica. Daarnaast hadden we een Pelotons-huis in Jajce en 2 buitenposten R0A en R0B.

Een prachtige eenheid door verscheidenheid, verbonden door het oranje-blauwe invasiekoord wat aan allen is uitgereikt door onze veteranen van het eerste uur. Ook de geschiedenis van onze Indiëbataljons hebben we op onze missie meegenomen door onze bases te vernoemen naar hun historische plaatsen. Deze borden werden voor vertrek aan ons overhandigd door de veteranen van de Indiëbataljons.

De situatie in het missiegebied was zodanig dat we echt konden werken aan wederopbouw. Het was rustig, veilig en weinig kans op escalatie. Onze mannen en vrouwen traden op als hulpverleners, diplomaten en coaches. Met onze sociale patrouilles kwamen we in gesprek met mensen van alle lagen van de bevolking. Onder het genot van een kop koffie kregen

we na de tweede zin, na de komma te horen wat de mensen echt bezig hield. Met deze informatie konden we zelf aan de slag of andere organisaties bedienen. Op deze wijze wisten we ook vertrouwen te winnen en aandacht, erkenning, waardering en respect op te brengen voor eenieder. Dit gecombineerd met de enorme flexibiliteit en creativiteit van onze mensen heeft geleid tot daadwerkelijk mooie resultaten.

We begonnen met het organiseren van enkele voetbaltoernooien om onder het motto “sport verbreedt” de partijen bij elkaar te brengen. Vervolgens organiseerden we een tweetal seminars waarbij de voormalig strijdende partijen gezamenlijk aan deelnamen. Een ervan vertelden wij hoe in ons land Defensie bijdraagt aan Nationale Operaties. Dit werd direct vertaald door hun door eigen projecten op te starten en iets te willen betekenen voor de mensen. Het andere seminar was door IDEA georganiseerd voor bedrijven. Daar werd ook de basis gelegd voor het organiseren van lokale initiatieven om bedrijven op IDEA wijze te adviseren en te ondersteunen voor de lange termijn.

Zorgvuldig opgebouwde campagnes met informatie operaties en mediacampagnes hebben geleid tot succesvolle Harvest operaties. Vele wapens en munitie zijn opgehaald en verzameld onder de lokale bevolking, waarbij we de lokale autoriteiten en militairen maximaal hebben betrokken en hun uiteindelijk de credits hebben gegeven voor het resultaat. Onze EOD heeft de Harvest operaties niet alleen geweldig ondersteund, maar tevens meteen aangegrepen om de lokale capaciteit mee te helpen op te bouwen, te trainen en te adviseren.

IDEA teams adviseerden bedrijven van 1-mansbedrijfjes, start-ups tot hele grote bedrijven met zeer mooie resultaten. Dit heeft er ook toe geleid dat onze Canadese burens zeer gecharmeerd waren van dit concept en we ze ook hebben kunnen ondersteunen. Met onze Joint Military Affairs en onze Genie hebben we een aantal mooie projecten op kunnen zetten en kunnen realiseren waarbij de voormalig strijdende partijen, in samenwerking met lokale au-

toriteiten en onze specialisten gezamenlijk hebben gewerkt aan wegen, bruggen etc. Een aantal van deze projecten hebben we bewust overgedragen aan onze opvolgers, zodat zij vanaf het begin een aantal successen konden afronden en daardoor een voor- spoedige start konden hebben.

Grotere operaties waren onder andere na de gigantische munitievondst in Bugojno, als deel van de internationale gemeenschap inrichten van checkpoints tegen smokkel en mensenhandel, de succesvolle deelname van ons Verkenningsspeloton aan Engelse operaties, en niet te vergeten de grote operatie na het neerstorten van de Slowaakse HIP helikopter,

nadat die onze Staatssecretaris van Defensie Cees van der Knaap had afgezet op de base in Novi Travnik op 24 december. Gelukkig heeft de crew de ramp overleefd, waarvan twee helaas met blijvend letsel. De lokale autoriteiten en instanties hebben indertijd fantastisch werk geleverd. Een bevestiging dat het daar de goede kant op ging.

Een andere succesvolle activiteit was de door ons georganiseerde grote gezamenlijke schietoefeningen met de voormalig strijdende partijen in Glamoc. Uitwisselingen van kleine eenheden met de Canadezen en een Duitse Compagnie, die in het kader van een grote oefening bij ons kwamen. Een ander mooi event waren de Goodwill Games waarbij we kinderen van verschillende etniciteiten en achtergronden op een sportieve en ludieke wijze bijeen hebben gebracht. We vonden het belangrijk dat iedereen met een goed verhaal en warm gevoel terug zou keren naar NLD. In dat kader was het voor de eenheden mogelijk om kleine eigen projecten te identificeren ondersteund met kleine bedragen, gecombineerd met zelf de handen uit de mouwen steken, te werken aan kleine maar dankbare resultaten. De zogenaamde Humanitaire Assistance Projecten (HAP).

Een gevoelig moment was de wisseling van enkele eenheden halverwege de missie tussen Bugojno en

Suijica. Gelukkig heeft dit allemaal goed uitgepakt door de professionaliteit van eenieder.

Naast dit mooie werk besteedden we ook aandacht aan onze eigen opleiding en training. Blue Light oefeningen, waarbij we scenario's met vele slachtoffers beoefenden onder moeilijke omstandigheden, luchtmobiele oefeningen met de beschikbaar gestelde helikopters, schietoefeningen met al onze wapensystemen, koudweertraining door onze verkenners, GVA klimmen waren daar voorbeelden van. Daarnaast besteedden we tijd aan skiën, paardrijden, raften, duiken, mountainbiken, organiseerden we Sarajevo tours, hardloopwedstrijden (Bridge-to-Bridge), Emerald mars en hadden we zelfs een heuse wandelvereniging. Tradities in de vorm van onze eigen Regimentsjaardag, Barbara feest, Geniejaardag en dergelijke leverden onvergelijke momenten op. En natuurlijk kwam Sinterklaas op bezoek, hebben we Carnaval gevierd, hebben we de missie halverwege goed doorgezaagd en zijn onze moslimsoldaten naar de Moskee geweest voor het suikerfeest. We hadden een koude winter en een echte Nieuwjaarsduik op de base. Eten was moreel en dus erg belangrijk. We hebben zelfs een keer een avond lokale specialiteiten mogen proeven in een mooie ambiance met lokale dans en muziek.

Vele bezoekers hebben ons weten te vinden in die tijd en hebben zelf kunnen aanschouwen en beleven wat we deden en bereikt hebben. Variërend van de Bevelhebber der Landstrijdkrachten, die we toen nog hadden, Premier Balkenende met een aantal journalisten, EU delegatie, Inspecteur Generaal der Krijgsmacht, Commandant van SFOR, C-MNB (SW), onze Staatssecretaris van Defensie, C-1Div, C-13 Mechbrig, C-KMAR en natuurlijk Generaal- majoor b.d. Rudi Hemmes en vele anderen.

Bij ons vertrek naar het missiegebied en bij terugkeer, was bij elke rotatie Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes aanwezig. De uitzendkaars werd bij vertrek ontstoken en heeft daadwerkelijk bijgedragen aan het feit dat we gezegend waren en met al onze mensen weer veilig terug hebben kunnen keren.

Vol trots en dankbaarheid kijk ik terug op een fantastische uitzending met een club fantastische mensen. Allemaal veteranen die terecht aandacht, erkenning, waardering en respect verdienen!

Op 4 mei werd in het museum van de Engelandvaarders in Noordwijk een bijzonder boek, met de titel: "Ik wil nooit meer oorlog" gepresenteerd. Acht Engelandvaarders vertellen in het boek hun indrukwekkende verhaal, over voor, tijdens en na de oorlog. Alle verhalen zijn verschillend, maar hun boodschap is hetzelfde: Nooit meer oorlog! Twee van die Engelandvaarders zijn onze eigen oud-strijders Tony Herbrink en Rudi Hemmes. De auteurs, Conny Rijken en Lida Hoebeke, werken al jarenlang samen. Naast hun reguliere werkzaamheden richten zij zich onder meer op het vertellen van bijzondere

verhalen van gewone mensen in ongewone omstandigheden. Het eerste exemplaar van het boek werd aangeboden aan mevrouw Gerdi Verbeet, voorzitter van het Nationaal Comité 4 en 5 mei. Het haalde ook in Apeldoorn de krant en Henk Laurens was zo alert om het artikel uit de krant uit te knippen zodat we het in deze Vaandeldrager kunnen tonen. Tijdens het laatste bezoek van Henk en mijzelf aan Tony Herbrink, om hem het jubileumboek te brengen, deed hij ons een exemplaar van dit bijzondere boek cadeau. Een dierbare herinnering nu hij er niet meer is.

WOENSDAG 4 MEI 2016

Steden driehoek

D 21 Z 27 A 21

Boek vol indrukwekkende verhalen oud-Engelandvaarders

STEDENDRIEHOEK - In het Museum Engelandvaarders in Noordwijk is onlangs het eerste exemplaar van het boek 'Ik wil nooit meer oorlog', geschreven door Lida Hoebeke en Conny Rijken, overhandigd aan Gerdi Verbeet, voorzitter van het Nationaal Comité 4 en 5 mei.

In dit boek staan unieke en indrukwekkende verhalen van acht oud-Engelandvaarders, van wie de meesten bij de boekpresentatie aanwezig waren. In het boek staan de unieke en indrukwekkende verhalen van Charles Bartelings, Ton Herbrink, Rudi Hemmes, Ed Barten, Ellis de Smeth-Brandon, Jan Brand, Nico van Hasselt en het verhaal van Lou Wijnbergen, verteld door zijn weduwe Cocky. Zij vertellen over hun reis naar Engeland tijdens de Tweede Wereldoorlog. Een lange, gevaarlijke reis onder barre omstandigheden. Maar ook vertellen ze over hun leven daarna. Deze dappere jonge mannen en vrouwen maakten destijds een duidelijke keuze om vanuit onbezett gebied te gaan vechten voor een vrij Nederland. Maar welke impact had dat op de rest van hun leven? En hoe kijken zij, vandaag de dag, tegen de wereld van nu en tegen het begrip 'vrijheid' aan? Over één ding zijn ze allen duidelijk: 'Ik wil nooit meer oorlog'.

Dit zijn verhalen die verteld moeten worden. Zo omschrijven de auteurs van het boek het gevoel dat ze overhielden aan de gesprekken die ze met deze bijzondere mensen voerden.

Gerdi Verbeet (links) kreeg het eerste exemplaar van het boek overhandigd door de twee auteurs Lida Hoebeke (midden) en Conny Rijken.

Naast deze gesprekken mochten zij ook putten uit persoonlijke archieven, namen ze een kijkje in het dagelijkse leven van de geïnterviewden en spraken ze met dierbaren uit hun directe omgeving. Conny Rijken: "We spraken met mensen die de negentig jaar al ruim gepasseerd zijn. We waren onder de indruk van hun gastvrijheid, hun humor en hun levenswijze. We merkten dat deze mensen het op prijs stelden om ons hun verhaal te vertellen. Verhalen waar we nog steeds van kunnen leren."

Bewondering
Lida Hoebeke: "Ik kende natuurlijk het verhaal van de Soldaat van Oranje, maar had geen idee

Ton Herbrink (97 jaar): 'Vrede en veiligheid maak en beleef je samen. Hoe? Respect voor elkaar.'

dat er nog zoveel meer mensen waren die in de oorlog op

allerlei manieren Engeland probeerden te bereiken. Ik moet er niet aan denken dat mijn kinderen op jonge leeftijd naar het buitenland vertrekken, zonder voldoende eten en drinken, zonder geldige papieren, zonder mobiele telefoon, dwars door onbekend en vijandelijk gebied. Ik vind dat we enorme bewondering voor deze mensen moeten hebben."

Lezers van Nieuwsblad Stedendriehoek die kans willen maken op een exemplaar van dit prachtige boek, kunnen uiterlijk maandag 9 mei 15.00 uur een sms sturen (0,60 per sms).

Sms: STE<spatie>oorlog naar 4004. De winnaars krijgen telefonisch bericht.

Een aantal statements van de geïnterviewden:

Ellis de Smeth-Brandon (93 jaar):

'We waren best een beetje vrijgevochten. Geen enkele Engelandvaarder luisterde naar de buitenwereld.'

Nico van Hasselt (92 jaar):

'Laten we de korte tijd dat we hier op aarde rondlopen, iets leuks doen met elkaar en elkaar helpen.'

Charles Bartelings (94 jaar):

'Als je eenmaal zo'n spannende reis gemaakt hebt en je alles achter je moest laten, zie je niet meer zo tegen nieuwe en onbekende dingen op.'

Rudi Hemmes (92 jaar):

'Niets doen is geen optie.'

Jan Brand (93 jaar):

'Ik vond de bezetting benauwend en wilde iets doen.'

Het boek 'Ik wil nooit meer oorlog' telt 160 pagina's en verschijnt in een formaat van 21 x 21 cm, waarbij teksten worden afgewisseld met recent en oud beeldmateriaal. Het boek kost €24,95 en is onder andere online verkrijgbaar via de website www.ikwilnooitmeeroorlog.nl en aan de kassa van het Museum Engelandvaarders. Kijk voor overige verkooppunten op de website: www.ikwilnooitmeeroorlog.nl/ verkooppunten.

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het **v-fonds** met middelen uit de Nationale Postcode Loterij en de Bank Giro Loterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom van harte aanbevolen.

FUSELIERS SPRINGLEVEN

Tekst: Kolonel b.d. Jan van Lieverloo, werkgroep 75 jaar GFPI "Groots in het groen"

Oh, leven er nog Fuseliers? Ik dacht dat de "mannen van Irene" bijna allemaal overleden waren? Niets is minder waar, dat blijkt wel uit het 75 jarig jubileum van het Garderegiment dat we "Groots in het Groen" vierden op 13, 14 en 15 mei. Toegegeven, het hoogtepunt lag op zaterdag 14 mei, maar vlak de andere activiteiten niet uit.

Op 13 mei stopte al vroeg in de ochtend een Mercedes Benz in de Nieuwstraat in Oirschot aan de route waar de dag erop het defilé zou passeren. De enkele vroeg ontwaakte bewoner keek verbaasd door het raam toen een Sergeant-majoor en Fuselier uit de auto sprongen en 14 zware rugzakken vol met kleding, helm, scherfvest, gasmasker, camouflagemateriaal etc. begonnen te ontladen. Nog voordat de net ontwaakte bewoners doorhadden wat er gebeurde stopten er diverse auto's en zelfs een fiets die het materiaal overnamen. Een teken van herkenning, een kop koffie, een gulle lach en weg waren ze weer; 'en route' naar de acht scholen waar deze vrijwillige Fuselier-veteranen een gastles verzorgden voor de groepen 7 en 8 over oorlog en vrede, over veiligheid, over moed en toewijding.

Leerlingen in de Enck

de informatie tot zich die de Overste Boom over hen liet uitrollen. Over de traditie van het Regiment, over vrijheid die niet vanzelfsprekend is, over de oorlog waarbij een Irene-man nabij de Oirschotse brug het leven liet, geraakt door vijandelijk vuur. Hij wees naar de 'sniper' die geheel gecamoufleerd naast hem stond opgesteld. "Als deze getrainde militair toen in de Oirschotse toren had gezeten, had hij de vijand helemaal bij het kanaal met een schot kunnen uitschakelen en had onze Nederlandse militair nog geleefd". De kinderen hadden zoveel vragen te stellen en waren zo enthousiast dat ze bijna de door de Rabobank aangeboden lunch vergaten te nuttigen.

Goody bag vfonds

Op weg waren ze al weer naar de Markt in Oirschot.

Daar stond een 'static show' opgesteld waar een gemiddelde Landmachtdag jaloers op is. Gretig en uit op nog meer informatie snelden de jongeren op de militairen af: "Is het wapen van plastic? Mag ik in het voertuig kijken? Bent u op uitzending geweest? Hoe kan ik militair worden? Mag ik in de klintoren? En door de kijker kijken?"

Om één uur stipt werd duidelijk waar het grote touw voor diende dat hoog uit de Oirschotse kerktoren naar beneden liep.

Als een volleerde tokkelaar kwam de Burgemeester van Oirschot als eerste naar beneden, veel scholier-

Veteraan in de klas

Een paar uur later bewoog zich een lang lint fietssende schooljeugd, nog enthousiast nagenietend en kibbelend van de les, vanuit diverse richtingen naar theater de Enck. En even later, de fietsen ordelijk geparkeerd luisterden 375 leerlingen ademloos naar de woorden van de Regimentscommandant.

Een voorgeprogrammeerde film over de Irene Brigade liet het om technische redenen afweten, maar geen nood. Met rode wangetjes namen de leerlingen

Ruud Severijns

ren met toenemend ontzag verzameld om hem heen. Het was de opmaat naar een bijzonder mooie en leerzame middag.

Later in de avond was kasteel Maurick in Vught het toneel van een bijzondere bijeenkomst. Daar waar Frederik Hendrik 4 eeuwen eerder de aanval op den Bosch voorbereidde wapperde nu parmantig de Regimentsvlag. Twee Fuseliers in ceremonieel tenue

flankeerden de toegangsbrug. Dit keer geen strijdtoneel, maar een bijeenkomst van de speciale gasten zoals de Burgemeesters van Oirschot, Wolverhampton en Congleton en de Voorzitters van de diverse aan het Regiment gerelateerde organisaties.

Aan Tafel

Zij werden bijgepraat over het naderende programma, de taken die voor ze waren weggelegd en genoten van een saamhorigheidsmaaltijd.

Voorzitter Stichting aan tafel

De volgende ochtend, terwijl Oirschot volstroomde met veteranen, bezoekers, reünisten en militairen, opende Museum Het Kruysenhuis, veel eerder dan dan normaal haar deuren. Er had een transformatie plaatsgevonden in dit museum. Een indrukwekkende tentoonstelling van de Stichting VeteranenKunst (SVK) onder het mom van "De kunst van het verwerken" was door zorg van SVK en medewerkers vanuit het museum ingericht. Een mooi voorbeeld van samenwerking tekende voor een afwisseling van schitterende werken van veteranen-kunstenaars waaronder vanzelfsprekend ook fuseliers en een bijdrage uit onze Regimentsverzameling. De opkomst van speciale gasten waaronder Hare Konink-

lijke Hoogheid Prinses Irene en de voorzitters van de KNBPI en VOSIB en VVVGFPFI waren het decor van de onthulling van een prachtig schilderstuk van kunstenaar-veteraan Jos Gelissen. Het was dringen in het museum om zoveel moois en later memoreerde de vice-voorzitter van het museum dat hij nog nooit zo'n drukke en kwalitatief perfecte opening had meegemaakt.

Impressie ontvangst Kruysenhuis

En daarna barstte het “grootse” programma los. Wat een mooie herdenking. Met een prachtige metafoor om gesneuvelden opnieuw tot leven te brengen bij het dodenappèl waarbij bij het noemen van de naam van een gesneuvelde Regimentsgenoot een uittredende militair “Present” schreeuwde. Indrukwekkend was de bijna oneindige lijst waardoor je nog weer eens beseft dat vrijheid niet om niets komt.

Wat een indrukwekkend defilé en wat een feest. “Wat een bijzondere mensen, al die veteranen, wat een onderlinge vriendschap en solidariteit”, sprak een oude bezoeker tot zijn echtgenote toekijkend vanachter de dranghekken.

En dat bleef zo tot in de late uren. Op de Markt, waar het Orkest Luchtmacht letterlijk en figuurlijk de sterren van de hemel speelde en in de kroegen waar menig oud collega's herinneringen ophaalden, samen lachten en huilden van plezier en soms gedeeld verdriet.

Concert Koninklijke Luchtmacht

De volgende ochtend luidden de klokken weer even voor half elf. Dit keer om op te roepen voor de kerkdienst. Het Orkest van de KLu was van het podium verdwenen en een groot koor van jongeren en ouderen hadden gebroederlijk plaatsgenomen. Veel militairen hadden de rust nodig na de, soms laat geworden, ontmoetingen en de plekken werden ingenomen door belangstellenden. Burgemeester van Oirschot en Congleton tekenden voor de officiële burgerlijke vertegenwoordiging en leden van de werkgroep en enkele veteranen, aangevuld door de leden van de Y-Cie vertegenwoordigden het militaire smaldeel. Het werd een indrukwekkende viering temeer daar het op eerste Pinksterdag plaatsvond; wederom een mooie metafoor voor dit feest van de overwonnen angst en het saamhorig ideaal van vrede en gerechtigheid.

Openluchtkerkdienst

Daarna was het de beurt aan de Oirschotse bevolking om bezit te nemen van de Markt en omgeving. Talloze standjes werden ingericht en het werd een mooi dorpsfeest, afgesloten met een swingende band in de avonduren. Het was koud, winderig en regenachtig, maar wat overheerste was het warme gevoel dat bij iedereen overbleef na deze memorabele bijeenkomst.

Hulde aan de organisatie, hulde aan het Regiment, *Volo et Valeo*.

Veteraan Jan

PR-Scholenproject-Open dag-Vipdiner

13-14-15 mei
Centrum Oirschot

Met dank aan fotografen Monique Verzeijl, Jo

g-Defilee-Reunie-IfOR2

han Coot en Erik-Jan Daniels (MCD)

Concert-Klu

Kerkdienst

“WE HEBBEN ER LANG NAAR UITGEKEKEN”

Tekst: Tini Schuurmans Penningmeester 3 GRPI (zoon van Antoon Schuurmans, Indië-veteraan)

We hebben er lang naar uitgekeken, de viering van de 75ste verjaardag van het Garderegiment “Prinses Irene”. We werden op deze koude 14e mei warm onthaald in het museum Kruysenhuis. Na diverse toespraken werd de expositie “Veteranenkunst, de kunst van het verwerken” geopend en heeft het bestuur van de VVVGFPi namens alle leden een schilderij aangeboden aan het jarige Regiment. Het schilderij, gemaakt door Jos Gelissen, geeft de uitzendingen naar de Balkan (bovenste deel) en naar Cyprus, Irak en Afghanistan (onderste deel) weer.

Schilderij Gelissen

We zijn 's middags nog even terug geweest om de tentoonstelling nog wat beter te bekijken. Erg indrukwekkend.

Op de parade op de Markt van Oirschot traden diverse bataljons van de verschillende uitzendingen aan. Groot respect voor alle deelnemers en zeker de ouderen die langere tijd bij deze kou in het gelid moesten staan. De vlaggen werden halfstok gehesen en de namen van alle omgekomen kameraden werden genoemd en kransen gelegd bij het monument. Ze hebben allen voor vrede en vrijheid van anderen hun leven gegeven. Daarbij gaan uiteraard ook de gedachten uit naar hun nabestaanden die hun geliefden niet meer thuis zagen komen. Bijzonder was ook dat Prinses Irene op deze dag aanwezig was.

Kranslegging

In het daaropvolgende defilé rijden oude en nieuwe legervoertuigen mee. Prachtig om deze strijdagens met veteranen aan je voorbij te zien trekken. Terecht een warm applaus voor hen.

Defilé

Uiteraard mag de heerlijke blauwe hap niet worden overgeslagen. Dit was ook het begin van het reüniegedeelte. Een prachtig weerzien voor velen. Bij de diverse gesprekken was de kameraadschap van de uitzending weer direct voelbaar.

We danken de organisatie, bij een voor mei erg lage temperatuur, voor een warme dag en respectvol eerbetoon aan allen die het niet mochten meemaken. Ik kijk alweer uit naar een volgend jubileum.

HERINNERINGEN VAN EEN DIENSTPLICHTIG MILITAIR, LICHTING 56-2

Tekst: Jan van Eck

“Vanaf nu jullie staan onder de Militaire Krijgstucht” zo schreeuwt de chauffeur - naar later bleek in de rang van Korporaal 1e klas - en met een harde klap slaat hij de achterklep van de drietonner dicht. We zitten met een aantal jongens zwijgend op de houten bankjes. De

drietonner brengt ons van het NS station in Maastricht naar de aan de rand van de stad gelegen Tappijnkazerne. We zijn vreemden voor elkaar, maar dat zal spoedig veranderen, zo blijkt. We schrijven 4 april 1956 en het avontuur, dat militaire dienstplicht heet, is begonnen.

Als 19 jarige jongeman zag ik uit naar de 'oproep voor de militaire dienstplicht'. Je verlangde naar avontuur, onder moeders vleugels vandaan en weg van het Kadaster waar ik werkte en waar de stilte slechts werd verbroken door het krassen van de in inkt gedoopte kroontjespen. In het leger wordt je een kerel, zo is de opvatting. Als militair hoorde je erbij in de maatschappij. En dan valt eindelijk het avontuur in de bus: 'Opkomst voor eerste dienstplicht. U dient zich op 4 april 1956 te melden in de Tappijnkazerne te Maastricht met gebruikmaking van de eerste reisgelegenheid na 07.00 uur'. De boodschap die mijn moeder me meegeeft staat me nog helder voor de geest: "Denk eraan, netjes oppassen". Eerder al - in 1955 - was ik in de Menno van Coehoorn-kazerne in Arnhem 'goedgekeurd voor alle diensten'. En zo vertrek ik op die bewuste 4e april

Keurings oproep

vanuit mijn dorp Leuth met de lijnbus van Egberts en Zonen uit Millingen naar Nijmegen en vandaar met een vrij-vervoertje derde klas met de militaire trein van de NS naar Maastricht. Met een ferme klap slaat de stationschef de zware houten deur met de koperen klink in het slot. Ik neem plaats op de houten zitting met steile rug. En zo boemelen we 'n paar uren lang naar Maastricht. En daar staat de drietonner al gereed.

Vrij vervoer

De recrudentijd

De eerste gang op de kazerne is naar de Foerier, die ons op afstand 'de maat neemt' en vervolgens een pakketje persoonlijke standaard uitrusting (PSU) overhandigd. In je kloffie hijsen en pasfoto maken. In deze pasfoto wordt je legernummer verwerkt, samengesteld uit je geboortedatum, gevolgd door een driecijferige code. Als bed wordt een strozak uitgereikt die je zelf moet gaan vullen ergens op het kazerneterrein, tot 'ie strak en rond' is. De eerste nacht moet je jezelf vasthouden om er niet vanaf te rollen. Maar de tweede nacht slaap je als een roos. Om 06.00 uur doet een snerpand fluitje je wakker schrikken en op het commando: 'Voor de bedden!', vlieg je uit bed. Wassen en scheren met een krabbertje rondom de koudwaterkranen in het waslokaal, aankleden en je wolletje opmaken: het volgens model met behulp van twee latjes de deken tot een strak pakketje vouwen. Dan met je mesting en bestek buiten in de rij aantreden voor het ontbijt, bestaande uit koude thee en brood met klontje boter en beleg.

De eerste zes weken - de recrudentijd - is de kazerne je thuis en blijf je binnen. Het dienstrooster is 24 uur gevuld. Overdag: marcheren en exerceren, onderwijl worden er diverse oefeningen ingetrild: links uit de flank, verander de pas, rechtsomkeert en halthouden. "Op alle commando's wil ik maar één klik horen", zo schreeuwt de Sergeant-instructeur, "bij jullie hoor ik er 36!". Doelend op het tegelijk uitvoeren van de commando's op onze met ijzer beslagen kistjes. Les-sen krijgen in Krijgstucht en rangenstelsel worden geleerd. Voor het vlot eigen maken van het demonteren en weer in elkaar zetten van de lichte mitrailleur leert Sergeant Van der Meijden ons een ezelsbruggetje: Z(uigergroep)achte, L(oopstuk)ippen, K(olf)ussen, S(luitstuk)oldaten V(oorpoten)aak. Ook een verplicht bezoek aan Aalmoezenier of Dominee staat op het weekrooster. 's Avonds verplicht koper poetsen van gordel en poejes (enkelstukken), riemen blancoën, je kistjes poetsen en wapenonderhoud plegen. "Het geweer is je meisje en zo behandel je het"! Onder het poetsen wordt er volop gezongen. Goed voor het moreel. Al zijn bepaalde liedjes, met naam en toenaam genoemd, verboden om gezongen te worden. In je stalen kast ligt de PSU. Alles waterpas. De soldij bedraagt 0,75 cent per dag. Koffie en koek kost in de manschappenkantine 0,25 cent. 's Zondags is er tijd om een brief naar het thuisfront en je meisje te schrijven. En na zes weken dan eindelijk het eerste weekend verlof. Zaterdagmiddag om 13.00 uur inspectie, ook de weekendtassen in het gelid en dan onder leiding van de Sergeant van de week afmarcheren naar het station. Wie het onderweg waagt zijn mond open te doen, kan rechtsomkeert maken naar de kazerne. Weg weekend verlof! Zondagavond voor het avond-appel van 22.00 uur 'vóór de bedden' en naar bed.

Opleiding tot onderofficier

Na deze recruitentijd volgt voor mij de opleiding tot Onderofficier op de Kader School Infanterie (KSI) op de Isabella kazerne in Den Bosch. Iemand die daar veel indruk op me heeft gemaakt is Kapitein Stam. Hij gaf krijgskunde. Dat mag op het oog een saai vak zijn, Kapitein Stam wist echter op humorvolle wijze hier altijd een aantrekkelijker les van te maken, waar je met plezier naar uitzag. Na twee maanden basisopleiding daar word ik geselecteerd voor de opleiding tot sportinstructeur op de School Militaire Lichamelijke Opvoeding (SMLO) te Hooghalen bij Assen, met Kapi-

tein Rijkers als Commandant. Een in alle opzichten prachtige opleiding, waar ik ook na mijn militaire dienstplicht heel veel plezier aan heb be-

Stormbaan

leefd. Het ene weekend een vrijvervoertje en het andere weekend een 'liftbriefje' waarmee je op aangegeven plekken als militair mocht liften. De Militaire Politie (MP) controleert streng de langs de weg liften militairen op het bezit van zo'n liftbriefje.

Springtouw

We beleven nog wel enkele spannende dagen daar in Hooghalen als in november 1956 de Hongaarse opstand uitbreekt. De NAVO waar ook Nederland lid van is, overweegt in te grijpen. De wapens zijn al uitgereikt 'op de man'. Op het allerlaatste moment echter is de NAVO van mening dat het een interne Oost-Europese aangelegenheid van de Sovjet Unie is en wordt er niet ingegrepen. Bij ons keert de rust weer. In Hongarije echter niet!

Naar de parate troepen

Na geslaagd te zijn op de sportschool word ik eind november 1956 als sergeant-sportinstructeur geplaatst bij de parate troepen van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene in de Westenbergkazerne te Schalkhaar. Dit blijft mijn standplaats tot aan het einde van mijn dienstdtijd. Met een onderbreking van zes weken in het NAVO kamp in Seedorf en Pader-

born (Dld). Dit kamp vormt onderdeel van het bezettingsleger na WO II in Duitsland. Uit mijn Schalkhaar periode herinner ik me nog diverse namen. Onder andere: Bataljonscommandant Spierings, Sergeant-majoor de Koning, "vader" van de Stafcompagnie, Sergeant van Wakeren, Tamboer-maitre van de 'Drumband Prinses Irene'. Niet alleen een mooie tijd die Schalkhaar periode, maar ook een nuttige tijd. Ik

Geheel rechts de auteur van dit artikel

heb er veel geleerd. Eind december 1957 ga ik met 'klein verlof', in afwachting van 'groot verlof' op 4 maart 1958. De dienstplicht zit er op. Een mooie en leerzame tijd. Terugkijkend op die periode is het toch de recruitentijd in Maastricht geweest die de meeste indruk op mij heeft gemaakt. Vanuit je burgerleven het militaire wereldje in. De kameraadschap, de discipline, het heeft je mede gevormd. Elk jaar ga ik samen met mijn vrouw een paar dagen naar Maastricht. En stevast maken we dan ook een wandeling over de stadswallen. Vanaf daar heb je een prachtig zicht op de gebouwen van de voormalige Tappijnkazerne. Vervolgens dalen we af en lopen langs het snel stromende riviertje de Jeker, dat achter de kazerne langs loopt. "Kijk", zeg ik dan tegen mijn vrouw, "hier was

Zachte Lippen Kussen Soldaten Vaak

het. "Hier joeg sergeant Van der Meijden ons, met het geweer met gestrekte armen boven ons hoofd, door dit snel stromende riviertje. Tot over ons middel door het water badend". "Jullie kunnen gerust verzuipen", zo schreeuwde hij, maar je wapen hou je droog!"

Spijt van mijn militairen dienstplicht? Geen moment. De mooiste tijd van mijn leven!

Graag voldoe ik aan Uw verzoek om mijn ervaringen aan U bekend te maken.

Als lid van het Genootschap Vrienden van de Fuseliers was ik tijdig op de hoogte van het programma en de mogelijkheid om daaraan deel te nemen. Inschrijven ging eenvoudig en snel en onmiddellijk werd ik in kennis gesteld dat mijn inschrijving was ontvangen.

Een week van tevoren kwam het bericht waar ik werd verwacht. Als oud-militair ga je dan op verkenning, zodat ik op vrijdag al in Palacio ben geweest, waar men zei dat we vanaf half tien op zaterdag welkom waren! We, want ook mijn partner had ik ingeschreven.

Wonende in Best was het gemakkelijk om met de door Defensie ingehuurd bus vanaf het NS-station in Best naar Oirschot te rijden.

We werden aan de westzijde van de Markt afgezet en vandaar was het nog geen 5 minuten lopen.

Waarom was ik er die dag?

In mijn militaire leven vervulde ik van september 1962 tot mei 1964 onder meer de functie van Officier van Voeding van de Westenbergkazerne. Daar werd ik voor het eerst na mijn KMA-tijd weer geconfronteerd met een militaire wacht en een paraat Infanteriebataljon. 5 jaar had ik dat niet meegemaakt. Vanaf mei 1964 werd ik geplaatst als Compagniescommandant bij 2 COAK in Kampen waarvan de Luitenant-kolonel J.A.A.M. Mutsaers Commandant was. Hij had behoord tot de Prinses Irene Brigade. Wellicht dat beide functies mij een fan maakte van Uw (en mijn?) Garderegiment. Bij het 60-jarig bestaan was ik ook present en vanaf dat moment ben ik lid geworden van het Genootschap Vrienden van de Fuseliers.

Ik was niet het eerste genootschapslid die bij Palacio binnenkwam. En na mij kwamen er meer: bekenden en onbekenden. Ook de vrienden van de Westenbergkazerne hadden daar hun verzamelplaats, net als de VVOGFPI. Van deze vereniging was er on-

der meer Kolonel b.d. H.M. Aalbers met echtgenote. De ontvangst aldaar was prima geregeld: koffie met een oranje taartje, een worstenbrood, drie munten om elders je dorst te kunnen lessen en een polsband voor

een heerlijke warme hap na de ceremonie en het defilé. Om 11 uur zaten(!) we op onze plaats voor de ceremonie. Een schitterende happening met alle toeters en bellen. De grootste indruk maakte op mij het dodenappèl en de kranslegging. Hoewel het erg koud was en wij tot het defilé zeker twee uren op onze stoel hadden gezeten, was het geheel hartverwarmend en hadden wij het voor geen goud willen missen. Via Palacio (opwarmen en een sanitair rustje) naar de plek voor het defilé. Gelet op de looprichting van het defilé vonden we een schitterend plaatsje bij de eerste lantaarnpaal voorbij het podium en aan de zijde van het podium. Zo nu en dan kwamen er wel fotografen foto's maken, maar die gingen vaak op hun knieën zitten, zodat wij alles goed konden zien. Een defilé om trots op de zijn.

Daarna was er tijd voor de maaltijd. Daar ontmoette ik een drietal KMA-genoten en voormalig Regimentsscommandanten Kuypers, Kloeg en Schenk en met hen en een paar anderen hebben we, na op de Markt eerst nog te hebben genoten van een of twee calvados, in restaurant De Zwaan een heerlijk drankje gedronken. Het was een reünie.

Daarna was het voor ons terug naar Best. Het concert door de Kapel van de Koninklijke Luchtmacht hebben we gemist. Jammer. Inmiddels heb ik op Facebook prachtige foto's ontvangen van Dennis Boom. Deze geven een schitterend beeld van deze dag. De foto van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Irene met de Regimentscommandant vult thans mijn beeldscherm en naar ik heb begrepen ook de cover van dit blad!

Als laatste wil ik nog memoreren dat bij de ontmoeting met de huidige regimentscommandant hij mij vertelde dat ik uiteraard welkom was op 14 juli a.s. bij de commandowisseling.

Ik hoop er bij te zijn!

Wim Mercx
KMA-promotie 1957

REÛNIE 20 JAAR IFOR-2

**Tekst: Generaal-majoor der Fuseliers Hans van der Louw,
Oud-commandant IFOR-2**

Op 14 mei jl. was het zover: 20 jaar nadat we op uitzending gingen als IFOR-2 zagen we elkaar weer, in Oirschot, als onderdeel van de viering van 75 jaar Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Met zo'n 200 mannen en vrouwen haalden we herinneringen van toen op, vertelden elkaar hoe het sinds 1996 met ons was gegaan en defileerden we voor Prinses Irene, Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes en de Regiment-scommandant. En dat ging nog best heel behoorlijk! Bataljonsadjutant Toon de Bresser en ik hoefden soms niet eens te tellen en het applaus van de vele toeschouwers voelde als een warm bad.

Voor degenen die er niet bij waren: het begon met een ontvangst in het Hof van Solms met koffie, een gebakje en (Brabantse) worstenbroodjes. Overal hoorde je: “he, hoe is het met je?”, “wat was jouw

naam ook alweer?”, “wat leuk jou weer te zien!”.... Daarna werden we als IFOR-2 opgesteld op de Markt; wat een fantastisch gezicht was het: 8 rijen dik stonden “we” aangetreden! Na enkele toespraken en het eren van de gesneuvelde en overleden collega's met een indrukwekkend dodenappèl en kransleggingen, werd gedefileerd door de straten van Oirschot (het paste maar net...). Na het defilé werd voor het Oude Raadhuis een gezamenlijke foto gemaakt; waarna het gezellig samenzijn op de Markt begon. Het was nog lang onrustig in Oirschot...

Ik weet niet hoe het anderen is vergaan, maar ik heb een geweldige reünie gehad! Zulke leuke gesprekken met mensen die ik letterlijk 20 jaar niet meer had gezien, die inmiddels soms ver weg in een ander land wonen (maar ook - verrassend - echt letterlijk om de hoek...); die fijne maar ook soms intens droevige dingen hadden meegemaakt; Genisten, Tankers, EOD'ers, Genezerikken, Verbindelaren, Fuseliers, en al die anderen; allemaal verbonden door het Invasiekoord en “17GFPI” en zonder uitzondering met ontzettend warme herinneringen aan onze tijd in Centraal-Bosnië! Het was voor mij een voorrecht om in 1996 de Commandant te zijn geweest van IFOR-2 en het was zeer speciaal om 20 jaar na dato weer het commando te mogen voeren over deze geweldige groep mensen. Onvergetelijk! Hopelijk tot ziens bij de volgende reünie!

Foto: Monique Verzijl

REGIMENTSCOMMANDANT BEDANKT GEMEENTE OIRSCHOT EN STICHTING EVENEMENTEN OIRSCHOT.

*Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Peter Aerts
Werkgroep 75 jaar GFPI – "Groots in het Groen"*

Donderdag 16 juni j.l. gingen de Regimentscommandant Luitenant-kolonel der Fuseliers Nico Boom en de voorzitter werkgroep 75 jaar, Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Peter Aerts op bezoek bij Burgemeester Ruud Severijns van de gemeente Oirschot. Ook de voorzitter van de Stichting Evenementen Oirschot, Roel van de Ven en enkele leden waren uitgenodigd.

De Regimentscommandant bood de Burgemeester een gewaarmerkte replica aan van het cadeau van de Vereniging Van Veteranen GFPI aan het Regiment vanwege het 75-jarig jubileum.

"Met het aanbieden van het schilderij willen wij de sterke band tussen ons Regiment en de gemeente Oirschot benadrukken en u danken voor de steun aan ons 75-jarig jubileum."

De voorzitter van de Stichting Evenementen Oirschot Roel van de Ven, ontving uit handen van de Regimentscommandant een miniatuur van het Vaandel van het

Regiment als dank voor de geweldige ondersteuning van het evenement "Groots in het Groen".

Burgemeester Ruud Severijns was vol lof over "Groots in het Groen" en sprak van

"een geweldig evenement van, voor en door Oirschot!"

De andere leden van de Stichting Evenementen Oirschot (Frans Smetzers en Peter van Heesch) en de contactpersoon van de gemeente (Mariëlle van de Moosdijk - niet op de foto) ontvingen een jubileumboek.

Uiteraard werd een en ander 'vereeuwigd' ten kantore van de burgemeester!

KUNST DIE RAAKT! VETERANENKUNST IN MUSEUM KRUYSENHUIS

Tekst: Erna van Drunen (artikel overgenomen uit DeMooiOirschotKrant 01 juni 2016)

Zelden in mijn leven heb ik dingen gezien die zó binnenkomen. Schilderijen die je direct grijpen, vanaf het allereerste moment dat je ogen er naar kijken. Beelden die pijnlijk en confronterend zijn maar tegelijkertijd ook adembenemend mooi. In veel kunstwerken is de pijn en het verdriet voelbaar en zichtbaar.

Het is kunst die raakt! Johan van Genechten van het Kruysenhuis kon het niet treffender verwoorden. Stef Fridael, één van de kunstenaars en bestuurslid van de Stichting VeteranenKunst, leidt ons rond en vertelt er meer over.

Stichting Veteranenkunst

De Stichting Veteranenkunst is opgericht in 2007. De SVK verzorgt exposities door het hele land, meestal ter gelegenheid van veteranendagen. De kunstwerken zijn gemaakt door veteranen van alle leeftijden. Zij hebben gevochten in de Tweede Wereldoorlog of in Nederlands Indië, of zijn uitgezonden naar gebieden als Mali, Afghanistan, Libanon, Joegoslavië.

*Stichting veteranenkunst
(Foto gemaakt door Johan van Genechten)*

De verwerking van ervaringen tijdens een missie verloopt niet voor iedereen even soepel. Erover praten is vaak moeilijk, maar creatief bezig zijn is voor sommigen een betere of soms zelfs de enige manier om te verwerken wat zij hebben gezien of meegemaakt. Door presentatie van de kunstwerken wordt het verhaal van de veteraan toegankelijk gemaakt voor het publiek. Dit zorgt mede voor erkenning en waardering voor hun werk.

De expositie

De start van de expositie begint met het verhaal van het ontstaan van de stichting.

Iety Zonneveld, echtgenote van een oud Bosnië-ganger, maakte van dichtbij mee hoe moeilijk het is om de draad van het gewone leven weer op te pakken na een missie. Haar man Henry kon er maar moeilijk over praten. Het maken van schilderijen hielp hem in het verwerken van zijn ervaringen. Er bleken veel meer van dergelijke militairen te zijn. Dit is de reden dat de SVK door haar werd opgericht. Drie van zijn schilderijen zijn op de expositie te bewonderen.

Stef vertelt over diverse kunstenaars en hun achtergrond. Bijvoorbeeld over Jos Gelissen, die tijdens zijn diensttijd in Joegoslavië letterlijk vastgebonden

werd aan een lantaarnpaal om zo als menselijk schild te dienen. Jos heeft daar een zwaar trauma overgehouden (PTSS: Post Traumatische Stress Stoornis). Hij maakte een prachtig schilderij over PTSS en de onmacht om daar mee om te gaan.

Nog een bijzonder verhaal: het verhaal van Frans Janssen. Frans is een Bosnië veteraan, werd na zijn diensttijd ingenieur en werd door zijn werkgever te werk gesteld in Engeland.

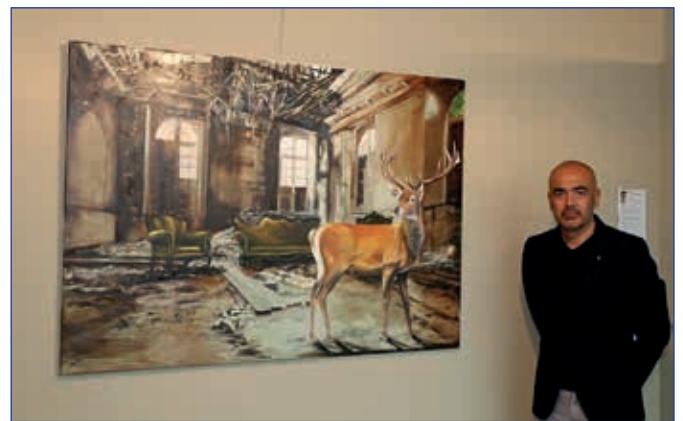
Telkens als hij op weekend verlof naar Nederland kwam (dat gebeurde 77 keer), nam hij een blad over bommenwerpers mee voor zijn beste vriend.

Toen zijn vriend later omkwam bij een auto ongeluk, is hij begonnen om bommenwerpers te schilderen, 77 in totaal. Dat was zijn manier van verwerking: van wat hij in Bosnië had meegemaakt én van de dood van zijn vriend en de impact die dat op hem had.

Niet alle veteranen hebben een trauma te verwerken. Op de expositie zijn verder ook hele frisse kleurrijke werken te bewonderen.

De Stichting Veteranenkunst is een armlastige stichting, voor het grootste deel afhankelijk van donaties. Stef: "We reizen overal op vrijwillige basis naartoe en dat kost veel geld. Vrijwilligers zijn vaak dagen bezig om de kunstwerken ergens naartoe te brengen, op te hangen en weer terug te brengen."

Ben je geïnteresseerd en wil je doneren, kijk dan op de website www.veteranenkunst.nl

*Stef Fridael voor zijn schilderij
(Foto gemaakt door Jac van Poppel)*

Tot en met 31 juli is in het Kruysenhuis de expositie 'Na de Missie: De kunst van het verwerken' nog te bezichtigen, op zaterdag en zondag van 13.00-17.00 uur. Voor rondleidingen en groepen ook mogelijk op andere tijden (op afspraak).

Wil je schilderijen en beelden zien die echt iets bij je losmaken, dan MAG je deze expositie niet missen!

EENMAAL FUSELIER, EEN LEVEN LANG FUSELIER!!!

Tekst: De trotse Fuselier Theo Masselink

Op 3 april 2016 was het mijn 90e verjaardag. Reden genoeg, om als Fuselier, voorafgaand aan de viering van 75 jaar Fuseliers nog een en ander met een zekere trots aan het vele nieuws in onze mooie Vaandeldrager toe te voegen. Natuurlijk kan ik er niet omheen om op 14 jarige leeftijd de Duitse overheerser ons land binnen te zien vallen om dan vijf lange jaren, dag op dag, niets anders dan kommer en kwel te zien en beleven.

Nog maar nauwelijks was het kanongebulder opgehouden toen de brief van de toentertijd Minister van Oorlog op de deurmat viel met de oproep voor de militaire dienstplicht.

Na hiervoor goedgekeurd te zijn was er de oproep om 7 november 1946, eerste reisgelegenheid, melden in de Coehoorn kazerne te Arnhem. Na een paar dagen al kregen wij van de Lkol Harkema te horen dat wij het vierde Bataljon Prinses Irene gingen vormen met de bedoeling uitgezonden te worden voor herstel van orde en vrede in ons Indië. Wist ik toen wat de Prinses Irene voor mij zou gaan betekenen? Maar de Overste maakte ons in een volgend verhaal duidelijk dat wij het stamonderdeel van de Prinses Irene Brigade, zo bekend geworden tijdens de bevrijding in het zuiden van ons land, gingen vormen en ons feliciteerde met het feit onderdeel van dit elitaire Regiment te mogen zijn en met trots de insignes te mogen dragen. Dan al na de toespraak van de Overste begint er wat in je te leven. Iets dat je niet direct thuis kan brengen!

Na een vrij intensieve opleiding in de erg koude wintermaanden van jaren '46 - '47 werd op 15 april 1947 te Arnhem een parade gelopen als afscheid van de stad Arnhem om dan na het inschepingverlof op de vierde juni van dat jaar met de "TABINTA" de tropenreis aan te vangen. Hoewel onze bestemming op het eiland Java lange tijd wat onduidelijk was kwamen we een maand later de derde juli op de rede van Semarang om daar ontscheept te worden.

Nog maar nauwelijks een maand van acclimatiseren werd de rust verstoord door de aankondiging van de eerste Politionele Actie, waarbij ook het 4e Bataljon Irene haar aandeel kreeg. Begin september 1947

werd het Bataljon overgeplaatst naar Soerabaja om samen met de twee Bataljons Grenadiers en Jagers de vierde Infanterie-Brigade te gaan vormen.

Verdeeld over een aantal posten in dit zuid-oost Javaans gebied rond Malang was eind 1948 de tweede Politionele Actie in de richting Kediri. Tijdens deze actie en de bezetting daarna zijn door de vele trek-bommen, mijnen en beschietingen een groot aantal van onze vrienden gesneuveld. Met achterlating van 43 van onze dierbare vrienden kwam het Engels passagiersschip "De Georgic" op 27 maart 1950, na bijna 3 jaar te zijn weggeweest in de haven van Rotterdam aan de kade om te worden ontscheept. Weliswaar een wat triest verhaal, maar eenmaal Fuselier, krijg je na een aantal jaren in de burgermaatschappij je positie te hebben ingenomen, weer wat te horen in

de vorm van een te organiseren reünie. Ha, dan kom de trots van weleer weer boven om na een aantal keren in Schalkhaar bijeen te zijn geweest het Garderegiment verhuist naar Oirschot en de reünies in de Ruyter van Steveninck kazerne worden voortgezet met alle plechtigheden zich in de loop der jaren door het Regiment eigen gemaakt.

Nogmaals, met de nodige trots, hebben mijn echtgenote en ik zoveel als mogelijk deze bijeenkomsten bijgewoond. Om nooit meer te vergeten!!! Maar nu 90 jaar. Mobiliteit valt weg, openbaar vervoer wordt moei-

lijk vanwege het wat moeilijker lopen, bovendien is de lange dag van heenreis, beleving en terugreis te vermoeiend.

Mogen wij om deze redenen afzien van de verdere reünies en bijeenkomsten??? Heel graag wensen wij alle aanwezige VETERANEN VAN HET GARDE REGIMENT FUSELIERS PRINSES IRENE op zaterdag 14 mei a.s. "Groots in het groen", een waardige 75e verjaardag toe.

Tot slot wil ik mijn dank uitspreken voor het mogen bijwonen van de vele reünies! Mijn dank ook, aan al diegenen die op geheel vrijwillige basis deze reünies hebben georganiseerd! Mijn dank ook, aan de vele vrienden van het vierde Bataljon, nog steeds trots op het werk, welke ik als motor ordonnans van de verbinding heb mogen verrichten.

DANKWOORD AAN COMMANDANT 17 PAINFBAT GFPI

Tekst: Kapitein der Militaire Administratie b.d. Henny Meijerink

Mede namens mijn reisgenoot van die dag en ook drager van de Gouden Fuseliersspeld, Herman Wesselink, wil ik u hartelijk bedanken voor de geweldige ontvangst en de belevenissen in Oirschot, waarvan wij deelgenoot mochten zijn op zaterdag 14 mei 2016.

Toen wij die ochtend, bij het kriecken van de dag, rond de klok van 08.00 uur door het rustieke Oirschot wandelden, onderweg herinneringen ophalen-

de uit lang vervlogen tijden, konden wij niet vermoeden wat ons die dag zou brengen.

Perfect georganiseerd en onze verwachtingen ver overtroffen! Aan u en aan allen die hebben bijgedragen om deze feestelijke dag zo succesvol te laten verlopen brengen we gaarne een ERESALUUT!

Met een vriendelijke groet, mede namens Herman Wesselink.

“GROOTS IN HET GROEN”, MET LEGERVOERTUIGEN VAN TOEN...

Tekst: Igor van Rooijen - Historische Voertuigen Y-Cie

“Hartstikke mooi aanbod”. Dat waren de woorden van Bataljonsadjutant Corné Brands toen ik hem benaderde met het idee om de “Groots in het Groen”-festiviteiten op te luisteren met een aantal oudgediende Nederlandse legervoertuigen. Als oud-‘Zulu’ (2002-2005) van de A-Cie 17 Painfbat GFPI volgde ik zijdelings de ontwikkelingen met betrekking tot “Groots in het Groen” op Facebook en de aanwezigheid van dit legergroene rollend materieel kon iets extra’s toevoegen, zo leek mij.

Mooi aanbod... dat was dus een goed begin. Volgende stap was het inventariseren en mobiliseren van beschikbare krachten. Daarbij kon ik als lid van de Y-cie (vriendenclub van militaire voertuigenbezitters) terugvallen op een aantal enthousiaste leden die volmondig ‘JA’ zeiden toen ik hen benaderde. Voorzitter Arjan Bakker zorgde er nadien mede voor dat er stoom op de ketel bleef, iets wat ik toch niet onbenoemd wil laten. Naast de Y-cie leden sloten ook nog enkele individuele voertuigbezitters zich aan waar-

door er binnen no time 15 voertuigen beschikbaar waren. Nekaf-jeeps en DAF 1- en 3-tonners vormden qua samenstelling daarbij de ‘ruggengraat’.

Een intensieve periode van voorbereiden, coördineren en wederzijds informeren brak vervolgens aan. Zowel binnen de Y-Cie onderling als tussen Y-Cie en de Defensiecontactpersonen én natuurlijk Groots in het Groen-werkgroep voorzitter Peter Aerts. Van colonnebegeleiding, legering, voeding tot het in orde maken van de voertuigen: het enthousiasme en de welwillendheid van alle betrokkenen viel op, en werkte zeer motiverend. Het gros van de Y-Cie leden heeft, hoewel affiniteit met het militaire, nooit in dienst gezeten en voor hen bood het kunnen vertoeven in échte militaire sferen een unieke ervaring. Ik moet daarbij bekennen dat bij mijzelf, inmiddels burger, de militaire knop weer op stand ‘aan’ ging. Op sommige momenten bekreep mij zelfs de sfeer van een herhalingsoefening, een fenomeen uit -he-las- lang vervlogen militaire tijden.

12 mei, een dag voorafgaand aan de start van “Groots in het Groen”, kwam de Y-Cie letterlijk in beweging. Een aantal voertuigen plus de opvangploeg belast met het formeren van de colonne de dag later betrokken onderwets een bivaklocatie bij een boerderij in de buurt van verzamel- en vertrekpunt ‘Wouwse Tol’. Dat had er mee te maken dat de Y-cie uit Zeeland komt (en deels uit Goeree) en het anders de 13e voor sommigen iets te vroeg dag zou worden... vanaf de boerderij tot aan de Wouwse Tol was het slechts enkele minuten rijden.

Op vrijdagochtend 13 mei druppelden de voertuigen vanaf 07.15 uur binnen op het verzamel/vertrekpunt. Iedereen had de uitdrukkelijke oproep ter harte genomen om vooral op tijd aanwezig te zijn aangezien de colonneverplaatsing naar de kazerne in Oirschot om 08.00 uur zou starten. Na aanbrengen van de colonnesignalering en een korte briefing arriveerden twee motorrijders van de KMar, die ons begeleiden. En zo rolde, met slechts 1 uitgevallen voertuig, anderhalf uur later de colonne tot voor de slagboom van de RVS-kazerne. Voorwaar geen slechte prestatie voor materieel van zo’n 60 jaar oud.... zo worden ze niet meer gemaakt!

Na ontvangst, kazernerondleiding en lunch stond die middag een –zoals we het zelf genoemd hebben- ‘reclame verplaatsingsoefening’ op het programma: met de voertuigen, verdeeld in kleine groepjes, in/om Oirschot om aandacht genereren voor de aankomende festiviteiten. Op in- en uitvalswegen werden daartoe wisselend ‘statische posities’ ingenomen en Oirschot zelf werd rijdend doorkruist. Flyers werden ondertussen uitgedeeld aan passanten.

13 mei, de ‘reclame verplaatsingsoefening’: statische positie ingenomen op de Markt in Oirschot

Schoolkinderen die een bezoek gebracht hadden aan de Defensie-stands op de Markt werd de gelegenheid geboden in onze voertuigen mee te rijden, en zo werd een complete klas achterin een viertonner keurig bij hun schoolgebouw afgeleverd. Zij konden het niet laten om onderweg nog even luid te joelen naar een groep kinderen op het plein van een ‘concurrerende’ school.

Jong en oud trof elkaar tijdens Groots in het Groen. Gold zowel voor het materieel als ‘personeel’!

Tegen 17.00 uur arriveerden alle voertuigen verrichterzake op de RVS-kazerne en kon aangeschoven worden in de eetzaal. Voor ons en andere gasten was een avondvullend programma opgesteld waarbij de mogelijkheid werd geboden een bezoek te brengen aan het museum en de Regimentsmess ‘Congleton’. Daar werd ruim gebruik van gemaakt en de Y-cieleiden waren onder de indruk van wat het museum te bieden had. In Congleton was het ontspannen vertoeven en het viel op hoe makkelijk en prettig wij ons onder de Fuseliers konden mengen, zonder het gevoel te krijgen als vreemde eenden behandeld te worden in hun thuishonk. Met een opperbest humeur vertrok menig Y-Cielid dan ook tegen sluitings-tijd naar de legeringskamer, vol verwachting over wat de volgende dag hen zou brengen.

Die volgende dag, 14 mei, stond in het teken van de omvangrijkste “Groots in het Groen”-festiviteiten: een indrukwekkende herdenkingsceremonie, het defilé en de reünie. Onze bijdrage bestond uit het meerijden met het defilé, evt. met veteranen in de voertuigen gezeten. Na het defilé zouden onze bejaarde voertuigen gebroederlijk tussen jonkies als Fennek, Bushmaster en Boxer opgesteld worden om enerzijds de reünie aan te kleden, anderzijds een static-show te verzorgen voor bezoekers.

Het tot dan toe voor ons vlekkeloos verlopen draaiboek vertoonde die ochtend enige hapering toen de KMar niet op kwam dagen om ons vanaf de kazerne naar het dorp te begeleiden. De colonne vóór ons werd wel keurig opgehaald maar de terugkerende KMar-motormuizen zagen we enige tijd later bij de verkeerslichten van de kazerne afslaan... richting Eindhoven. “En noe?”, zouden we in Zeeland zeggen.. Wachten, bellen (geen gehoor, contactpersoon Corné Brands was zich toen waarschijnlijk net in zijn ceremonieel tenue aan het hijsen), wachten en nog langer wachten. De tijd tikte verder en we werden toch echt geacht op tijd bij het verzamelpunt

in Oirschot te staan. “We gaan, dan maar zonder KMar!” was de korte en duidelijke boodschap van de Colonnecommandant en zo zette zich het hele spul alsnog in beweging. En dat was geen minuut te vroeg, bleek wel.

Na aankomst in Oirschot-dorp werd –nét nadat de colonne zich door de verkeersdrukte geworsteld had en zich had opgesteld bij ‘De Enck’- het bericht ontvangen om naar de Molenstraat te verplaatsen, om 12.00 uur werden we daar verwacht. Tien minuten om van A naar Beter te komen...krap tijd met zo’n sliert voertuigen in die drukte en daarbij moesten de voertuigen ook nog eens in juiste volgorde voor het defilé gema-noeuvreerd worden. Deze uitdaging werd opgelost door de voertuigen ‘oeg’ in kleine groepjes –in juiste volgorde- richting Molenstraat te laten vertrekken. Alsnog op tijd stonden we op onze plek waar we ons konden aansluiten bij de ‘Band of Liberation’, die ons voor zou gaan tijdens het defilé. En zowaar: enkele Oud-strijders, inmiddels al op respectabele leeftijd, wilden plaats nemen in de voertuigen.

Opstelpunt defilé, zicht vanuit het voorste voertuig op de Band of Liberation

Een mooie defiléroute door het pittoreske Oirschot volgde en veel toeschouwers hadden zich langs de route een plekje verschaft om de indrukwekkende stoet die voorbij trok te bekijken. Dat Prinses Irene in hoogsteigen persoon aanwezig was om het defilé af te nemen gaf het geheel natuurlijk helemaal een bijzonder karakter.

Militaire groet van een oud-strijder, meerrijdend in een DAF 66 YA

Zo pruttelden dan wel gromden onze voertuigen langs het erepodium naar de Markt, om zich daar een plek te verschaffen voor de static show. Jong, oud, militair, oud-militair en niet-militair: bezoekers en reünisten vermaakten zich prima en -ik spreek uit eigen ervaring- de calvados vloeide daarbij rijkelijk. De onderlinge verbondenheid die bij veel oud-gedienden van Regiment kennelijk nog onderhuids aanwezig is had bij deze gelegenheid groots de ruimte om weer aan de oppervlakte te komen...

Het was ons, de Y-Cie, een eer en een genoeg een bijdrage aan Groots in het Groen en de viering van het 75 jarig bestaan van het Garderegiment Fuseliers te mogen leveren. Voor ieder van ons was het een onvergetelijke ervaring. Dat geldt uiteraard voor wat betreft het evenement zelf maar ook voor de indrukken die opgedaan zijn op de kazerne en tijdens het contact met de mensen van 17 Painfbat. Daarom als afsluiting van dit artikel tekst uit een mail die ik kort na “Groots in het Groen” ontving van Y-Cielid Johan Kreeft, met het verzoek die over te brengen. Een betere gelegenheid dan deze kan zich niet voordoen.

“Mocht je jouw contactpersoon aldaar nog eens spreken dan mijn complimenten voor de beleefdheid, hulpvaardigheid en gevoel voor humor van “de Manschappen” zoals dat zo mooi heet. Daar kan hij trots op zijn.”

Geen dienstplichtigenleger of reservisten, maar de parate hap van de Y-cie. Minstens net zo goed.

Derde Bataljon GRPI

HOE IS HET VERGAAN MET DE 8E COMPAGNIE VAN HET TOENMALIG 3^E BAT REGIMENT PRINSES IRENE.

Tekst: Rinus van der Weele

Toen 3 Regiment Prinses Irene op 8 mei 1946 in Arnhem opkwam bestond het Bataljon uit de 1e t/m 4e Compagnie (geleerd in de Saxen Weimarkazerne) en de 5e t/m 8e Compagnie (geleerd in de Menno van Coehoornkazerne).

Laatst genoemde RPI Compagnieën hadden diverse bestemmingen, de 8e Compagnie, waarvan ik deel uitmaakte, was geheel of gedeeltelijk bestemd als Troependetachment voor de Staf van de 1e Divisie 7 December.

Een aantal Compagnieën van 3 RPI en/of delen daarvan heeft de Indië tijd dus niet doorgebracht bij het Bataljon.

Hoe ging het verder met de 8e Compagnie

Wij vertrokken, een gedeelte van de 8e Compagnie, reeds op **20 augustus 1946 als eerste dienstplichtigen** met de Kota Inten als kwartiermaker voor de

staf van de 1e Divisie 7 December naar Nederlands Indië. Wij voeren eerst naar Southampton alwaar we een Eskadron pantserwagens Huzaren van Boreel ophaalden, vrijwilligers die hun opleiding daar hadden ontvangen. Wij mochten Southampton intussen bezichtigen. Na twee dagen ging onze reis verder naar de oost. Aangekomen in Priok werden we overgebracht naar Batavia en geleerd achter het KPM gebouw gelegen aan het toenmalig Koningsplein, in dit gebouw waarin Brits Indiërs waren geleerd, zou het hoofdkwartier van de 1e Divisie 7 December worden gevestigd. Na aankomst moesten we gelijk, samen met de Brits- Indiërs op wacht. Aanvankelijk was onze taak, behoudens wachtlopen, het KPM gebouw inrichten voor de Divisie staf met behulp van Japanse krijgsgevangenen die we in Priok ophaalden.

Op 28 nov.1946 namen wij de bewaking van het gebouw definitief over van de Brits- Indiërs (zie pag.48 uit "Wij werden geroepen")

Onze taak bestond verder uit: bewaking legering van bij de Divisie Staf werkende militairen, bewaking woning Generaal Durst- Britt en bewaking Staf/Off. en andere personen (o.a. RVD) naar diverse divisie-onderdelen en/of plaatsen van onderhandelingen met personen van de Republiek o.a. naar Linggadja-ti en Koningan. Een gedeelte van het troependetachment is in eind 1947 enige tijd geleerd geweest in Leles bij Garoet en heeft daar patrouille gelopen. Eind 1947 is de Divisie staf verplaatst naar Bandoeng waar we geleerd werden in het DVO gebouw.

In febr. 1948 is een gedeelte van troependetachment aanwezig geweest in Padalarang bij het verplaatsen

van de TNI vanuit West-Java naar republikeins gebied. Ook is een gedeelte van het troependetachment in de tweede helft van 1948 voor een aantal maanden ingedeeld geweest bij 9 en/of 3 RI in het Cheribonse, ik noem de plaatsen Palimanan, Tjoe-pang, Tjewiroe enz.

Begin 1949 was het oude troependetachment weer in zijn geheel teruggekeerd bij de Divisie Staf en hervatte hun oorspronkelijke taak.

Het troependetachment, de 8e Compagnie, keerde op 3 september 1949, na 3 jaar en 1 maand, met de Kota-Inten terug (het zelfde schip als op de heenreis) en arriveerde in Rotterdam op 2 oktober 1949. (Zie pag. 223 uit "Wij werden geroepen")

14 november 1949 gingen we met groot verlof en werden onze stukken naar de commandant van Prinsen-Irene in de Menno van Coehoornkazerne te Arnhem gezonden.

Vierde Bataljon GRPI

Garderegiment

1946-1950

Reünie Commissie

4^e Bataljon

Organisatie: VVVGFP. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036. E-mail: NGJ.Hooft@mindef.nl

4e Bat. GRPI: Contactpersoon Th. J.(Theo) van Alst, Nic. Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar, Tel. 0316-524002. E-mail: t.alst@upcmail.nl

INTRO OP DE BRIEF VAN S. VAN DER VEER

(Bron: legermuseum)

De 2e-Compagnie werd op 8 december 1948 verplaatst naar Klakah (Oosthoek) om de daar gelegerde mariniers vrij te spelen voor de 2e Politionele Actie. Op 4 januari 1949 keerde de 2e Compagnie terug bij het Bataljon en werd gelegerd te Toeloengagoeng. Als voorbereiding op de 2e Politionele Actie werd het Bataljon op 17 december 1948 gelegerd te Lawang. Voordat de opmars van start ging, schakelde een kleine Commandogroep van het Bataljon de Republikeinse wachtposten uit. Op 19 december startte de opmars naar Kepandjen. Op de tweede actiedag vormde de 1e Compagnie samen met 2-15 RI en de Huzaren een stootgroep en trok op naar Blitar. Nadat Blitar was bezet door het Bataljon werden er

direct patrouilles uitgezet om het gebied te zuiveren. Op 4 januari 1949 was het gebied Blitar, Wlingi, Toeloengagoeng toegewezen aan het Bataljon. Vooral de beveiliging van de wegen bleef een bron van zorg in dit gebied. Zo was Toeloengagoeng de eerste tijd niet bereikbaar over de weg en werd zodoende door de lucht bevoorrad. Bij de actie "Olifant", op 3 maart werd Trenggalek bezet. Tot de 'cease fire' op 10 augustus vonden er nog vele acties plaats. Begin augustus werden Toeloengagoeng, Trenggalek en Blitar overgedragen aan 4-RJ. Het Bataljon werd gelegerd in het zuid Malangse. Nadat dit gebied was overgedragen aan de TNI verbleef het Bataljon nog enige tijd in Malang tot het zou repatriëren.

BERICHT VAN HET 4E BATALJON GARDE REGIMENT PRINSES IRENE

*Tekst: S. Van der Veer en H. Segers
Bewerkt door Wim ter Horst.*

“Wlingi ligt in Oost Java aan de verbindingsweg tussen Kediri, Blitar en Malang, onze post was de laatste post op deze route, verder kon je niet in de richting van Malang.

Ik wil dit nu graag verteld hebben, er zijn er nog maar zo weinig in leven. Van onze Sectie, het Carrier Peloton, alleen nog Jo Mes en ik zelf (S. van der Veer). Het gebeurde in Wlingi de laatste post tussen Blitar en Malang. De weg naar Blitar reden we vanuit Wlingi met 2 en soms met alle 3 Carriers. Malang is na de 2e actie altijd afgesloten geweest.”

“Wij lagen daar met een gedeelte (H. Segers zegt nog geen volledig Peloton) van de 1e Compagnie. Bijna elke dag gebeurde er wel iets in als we langs de bunker links af naar Blitar reden. Soms werden we beschoten, soms was er een mijn ingegraven, of een trekbom, bommen op de weg of een mortier granaat in een boom, die dan in de Carrier moest vallen, wat gelukkig nooit gelukt is.”

“Tien dagen lang zijn we afgesneden geweest, we werden vanuit de lucht bevoorrad. Maar dan op een zondag middag, het was erg rustig, werd er in eens heel veel geschoten. Wij gingen er op af.” (Henk Segers geeft een nadere beschrijving). Uit later gevonden papieren bleek er een aanval van ± 1000 man, onder leiding van Ton Malakka , gepland te zijn. Op papier zat het goed in elkaar. De 2 of 3 Carriers, die richting Blitar gingen zouden niet

terug kunnen komen. De enige brug die provisorisch was gerepareerd zou worden opgeblazen, hetgeen mislukt is omdat hun Verkenners veel te vroeg begonnen te schieten, dat is onze redding geweest. Bij hun veel doden, bij ons geen enkele.”

Beschrijving van Henk Segers: “Willingi op een mooie zondag middag. Ik kwam net van de wacht af en zat een brief naar huis te schrijven. Opeens werd er hevig geschoten. Het was een aanval van ± 1000 man en wij zaten met een gebroken Peloton. We hebben het echter gehouden, geen gewonden of doden, dankzij de ondersteuning van het Carrier Peloton onder leiding van Sergeant Keijzer. Wat een onderneming.”

OP BEZOEK BIJ DE KONINKLIJKE STALLEN IN DEN HAAG

Terwijl de voorjaarszon zich bescheiden inspande om de eerste warmtestralen op Den Haag te doen neerdalen, verzamelden de leden van het Genootschap "Vrienden van de Fuseliers" zich bij "het Heden". Niet om ze bij de tijd te brengen, de leden zijn allemaal redelijk van het heden, maar om in dit horeca etablissement elkaar te ontmoeten voor de start van het jaarlijkse uitstapje.

Nieuwe leden

We konden ons verheugen in een ontmoeting met Genmaj b.d. Rudy Hemmes, die het drukke Haagse verkeer had getrotseerd om met ons een kopje koffie te nuttigen. Maar meer dan dat alleen. Met eer ontvingen drie nieuwe leden; Rogier Moulen-Jansen (in het dagelijks leven directeur van PIN), Commodore b.d. Gerrit Schoonderbeek (secretaris van SKVM) en Rick Crauwels (in het dagelijks leven pensioenjurist) uit handen van deze voorzitter van de VOSKNBPI het Irenespeldje als teken van hun lidmaatschap.

Drie nieuwe leden van het Genootschap krijgen het Irenespeldje

Koninklijke Stallen

Kort daarop vertrok het gezelschap naar de Hogewal waar de hoofdingang van de Koninklijke Stallen gelegen is. Generaal-majoor der Fuseliers Hans van der Louw, chef Militair Huis, had een mooi programma georganiseerd waardoor de leden van het Genootschap na afloop alles wisten van het bijzondere gebouw, de paarden en rijtuigen, de functie van de stallen en het personeel en tot slot de betekenis van de Koninklijke Familie in relatie tot de Stallen. Niet alleen een leerzame, maar ook zeer aangename middag. En zoals het de leden van het Genootschap

Tekst: Kolonel b.d. Jan van Lieverloo, voorzitter van het Genootschap Vrienden van de Fuseliers

past, werd na afloop geëvalueerd met een drankje op een, intussen zonovergoten, Haags terras.

Koninklijke stallen en Koninklijke schimmel

Indische afsluiting van de dag

Om het fileverkeer in ons land te mijden was later op de dag een tafel gereserveerd bij Garoeda aan de Kneuterdijk. Daar werd genoten van een traditionele Indische maaltijd. Na afloop konden we terugzien op een leerzame, gezellige en kameraadschappelijke bijeenkomst, Vrienden van de Fuseliers waardig.

Groepsfoto leden van het Genootschap

Bataljonsflitsen

laatste eer voor Kolonel der Fuseliers Tony Herbrink

Tekst: Kapitein Creemers

Op 04 juni 2016 is op waardige wijze afscheid genomen van Kolonel der Fuseliers b.d. Tony Herbrink. Hij was de laatste Oud-strijder die aanwezig was bij zowel de oprichting van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene in 1941, als de gehele opmars door Frankrijk, België en Nederland in 1944 en 1945.

Militairen van de B-Eagle-Compagnie verzorgden gedurende de dag het indrukwekkende militaire ceremonieel, waaronder het statig verplaatsen van de kist door een draagploeg in ceremonieel tenue. Tijdens de dienst in de Lambertuskerk in Waalre sprak Generaal-majoor b.d. Noordzij namens het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene mooie woorden over Tony, waaruit bleek hoeveel hij voor het Regiment betekende.

Na de kerkdienst vond de crematieplechtigheid plaats in Eindhoven. De B-Eagle-Compagnie vormde een erehaag, waarbij ook Oud-strijders, oud-Re-

gimentscommandanten, oud-Regimentsadjudanten en overige Regimentsgenoten aansloten. Tijdens deze plechtigheid bleek hoezeer Tony een familieman was, waarbij hij het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene als zijn tweede familie zag. De herdenkingsdienst werd afgesloten met het Signaal Taptoe en het ceremonieel vouwen van de Nederlandse vlag door de draagploeg. Deze werd door de Regimentsscommandant Overste Nico Boom, samen met zijn onderscheidingen, barret en Fuselierskoord aan de familie overhandigd. Wij zullen Tony missen en wensen zijn kinderen, kleinkinderen, achterkleinkinderen en overige familie veel sterkte toe.

Mortieristen domineren Menno van Coehoorn schietwedstrijd

Tekst: Kapitein van den Nieuwenhuizen

Op 15 juni 2016 hebben de Mortieristen van het 17 Pantserinfanteriebataljon laten zien wat ze in huis hebben. Tijdens de tweedaagse "Menno van Coehoorn" schietwedstrijd wisten ze twee eerste plaatsen en één tweede plek te veroveren. Tijdens het individuele onderdeel "the battle", waarbij is gestreden om de titel snelste richter, is Fuselier de Visser tweede geworden. Op de Brigade richtwedstrijd werd hij eerder al derde. Tijdens het niveau-2 onderdeel, waarbij de mortierbemanning (3 personen) zelfstandig een doel moet bevuren, is het mortierstuk van Korporaal Schreuders 1e geworden na 2 vrijwel foutloze acties. Als afsluiting namen de Mortieristen ook de hoofdprijs mee naar huis. Ook op groepsniveau bleken ze onverslaanbaar en eindigden ze op een welverdiende eerste plaats. De Menno van Coehoorn trofee is in alle trots ontvangen door de groep op een afsluitend appel.

Landmachtdagen

Als onderdeel van de Landmachtdagen was de Charlie Compagnie van 17 Painfbat GFPI op 11 mei te vinden in Goes. Het publiek kreeg hier de gelegenheid om een kijkje te nemen in de verschillende voertuigen die op de Grote Markt waren opgesteld. Er waren een hele hoop activiteiten georganiseerd door de Compagnie. Zo kon men bijvoorbeeld deelnemen aan de Sniper Experience, abseilen of tokkelen van de toren van het stadhuis of een échte hijskraan bedienen. De Fuseliers hebben een goede indruk achtergelaten in Goes.

Stokoverdracht CSM Charlie Compagnie

Op 31 mei vond de stokoverdracht van de Compagnies Sergeant-majoor (CSM) van de Charlie-Beren-Compagnie plaats. Sergeant-majoor Kommer neemt afscheid van de Compagnie en Sergeant-majoor Ector neemt zijn functie als CSM van hem over. Wij wensen beide heren veel succes met hun nieuwe functies en bedanken Sergeant-majoor Kommer voor zijn inzet bij het Bataljon.

Eerste Gemotoriseerde Compagnie Koninklijke Landmacht gecertificeerd

Tekst: Kapitein Kerstens, CC Charlie Compagnie

13 Lichte Brigade is onlangs omgevormd van gemechaniseerd naar gemotoriseerd optreden. De C-‘Beren’-Compagnie liet tijdens de certificeringsoefening Final Bear in april als eerste eenheid van de Brigade zien, dat zij de nieuwe werkwijze onder de knie heeft. Tijdens de oefening in de Marnewaard moest de Compagnie bewijzen, dat ze bij zowel offensief als defensief in elk geweldsspectrum kunnen optreden en flexibel kunnen inspelen op plotselinge veranderingen op het slagveld. Het was een zeer intensieve periode voor alle niveaus, maar in de Marnewaard hebben we laten zien wat we in huis hebben. De hoge mobiliteit en de nieuwe toolbox bleken geschikt voor de opdrachten die de Bataljonsstaf in een snel tempo aan het team voorschotelde.

“Waar ik tijdens de certificering vooral op lette, is de inzet van de middelen en de integratie van vuursteun, Genie en manoeuvre,” zegt Bataljonscommandant Luitenant-kolonel Nico Boom. Hij kijkt

met een goed gevoel terug: “Er zijn uiteraard aandachtspunten, maar die hebben deels te maken met het gebrek aan goed materieel. Binnen de middelen en de capaciteiten die we hadden, heeft de Charlie-Compagnie zich uitstekend gekwetend van de taak.”

De Charlie Compagnie is 12 maanden Operationeel Gereed (OG) en kan in die periode ingezet worden voor alle operationele opdrachten in Nederland of in het buitenland. De opdracht voor 17Ccie ligt vanaf november 2016 in het Caribisch gebied. Voor de duur van ruim 4 maanden zal de eenheid haar taken als Compagnie In de West-rotatie 23 vanaf met name Curaçao gaan vervullen. De certificering van de het Bataljon volgt later dit jaar. Eind juni staat die van de Alfa- en de Delta-Compagnie in België op het programma en in september is de Bravo-Compagnie aan de beurt. Uiteindelijk wordt het hele Bataljon eind dit jaar gecertificeerd in het Duitse Guz Altmarch.

Bataljonsnieuws

VERKPEL D-CIE 17 PAINFBAT GFPI RECCE FINAL BEAR

Tekst: Korporaal de Bree

In week 15 verplaatsen de Verkenneren tezamen met de Compagniesstaf zich naar de Marnewaard voor de ondersteuning bij de niveau IV certificering van de Charlie Compagnie. Het samengestelde Anti-Tankpeloton en 3M stonden onder bevel van de Charlie Compagnie. De verkenneren werden de eerste dagen ingezet voor route- en gebiedsverkenningen, zodat de hoofdmacht veilig kon verplaatsen en eventueel met behulp van de verzamelde informatie de aanval konden aanpassen aan de verdediging van de oppositing force (opfor) die werd ingevuld door de Compagniesstaf.

Maandag stond in het teken van de materiele voorbereiding en het opstarten van de commandovoering voor de Commandanten. Uiteindelijk werd de commandovoering dinsdag volledig doorlopen. Het Verkenningspeloton was nauw bij de commandovoering betrokken. Er werd door de chauffeurs goed gekeken naar de route voor hun wegverkenning en de schutters focusten op dreigingen voor hun terreindeelverkenning. Na de pelotonsbevelsuitgifte werd er binnen de ploegen een detailplan gemaakt en was het Verkenningspeloton gereed voor actie.

Op dinsdagavond begon de daadwerkelijke inzet van het Verkenningspeloton. De ploegen voerden hun taken uit met verschillende wegverkenningen om vervolgens een waarnemingsscherm in te richten, waarbij een uitgestegen terreindeelverkenning werd gedaan. Ondanks het gebrek aan maanlicht en de aanhoudende regen en mist, kon het verkenningspeloton voldoende inzicht krijgen in de sector. Enkele dreigingen konden dan ook worden opgemerkt, maar op het aanvalsdoel zelf is de opfor niet onderkend.

Door de duister en regen werden de eigen uitgestegen elementen totaal niet opgemerkt en konden alle terreindelen goed worden uitgediept. Alle obstakels, zoals mijnenvelden en bruggen met hindernissen, werden gemeld naar het hogere net. Ook werden er

vijandelijke hotspots (personen) waargenomen op de hoofdnadering van de Charlie Compagnie. Het betrof drie man, waaronder een Opfor-Commandant met anti-tankmiddelen. In het duister wist een Verkenningsgroep de hotspots te benaderen en hen

bij wijze van verassing krijgsgevangen te nemen. Dankzij de hulp van het Verkenningsspeloton heeft de hoofdmacht met succes de aanval in kunnen zetten op hun doel. Hierop konden de posities van de Verkenners worden losgelaten en konden zij beginnen aan een opdracht verder in de diepte van het operatiegebied: rust op de kazerne.

Op donderdag werd het Verkenningsspeloton samen met de Compagniesstaf en de opfor ingezet tegen de Charlie Compagnie. Verschillende snelle en agressieve aanvallen werden uitgevoerd op de locaties van de Compagnie. Hierbij wisten zij direct een belangrijk waarschuwend element uit te schakelen en

hadden ze een radio en een kaart met operatie oleaat buitgemaakt. Hierdoor kon er meteen indirect vuur worden afgegeven op het verzamelgebied van de Compagnie. Uiteindelijk is de opfor doorgestoten tot aan de laatste sterke lijn van de vijand. Ondanks een aantal verliezen wist de Charlie Compagnie de opfor te stoppen in hun aanval en kon er gesproken worden van een succesvolle certificering.

Het kwam in Marnewaard vaak aan op de enkele vent, zijn beslissingen en de uitvoering van zijn taken. Zowel de certificering van de Charlie Compagnie als het optreden van het Verkenningsspeloton waren zeer geslaagd.

SOMS 2016-2 SCHIET OEFENING MUNSTER SÜD

Tekst: Kapitein Thijs Merz

Van 30 Mei t/m 03 Juni 2016 oefende de vuursteunketen in Munster Süd. De Fire Support Teams (FST's) trainden hier niveau-II op schiettechnisch en tactisch niveau voor de Forward Observer groepen. Daarnaast is er, in het kader van Tactical Air Control training in verstedelijkt gebied, gebruik gemaakt van de Lutz-kazerne in Munster.

Ook werd er getraind voor de aanstaande Menno van Coehoorn schietwedstrijd. De maandag stond in het teken van de heenreis en het gevechtsgereed maken. Na een verlaat vertrek en een aantal hevige regenbuien onderweg, arriveerde eenieder op 'Lager Trauen'. Daar was het zaak om zo snel mogelijk de voertuigen en de eigen uitrusting gereed te maken voor de rest van de week. Dinsdag werd aangevangen met de daadwerkelijke schietserie. De Waarnemers werden uiteraard ondersteund door de eigen Mortieren, maar ook door een Peloton PzH 2000NL. Dit Peloton staat toevallig onder leiding van een oud-Waarnemer van ons Bataljon. Tevens was er de mogelijkheid voor de Waarnemers om OP's te betrekken op de Wattberg. Dit is een overblijfsel van een bunker op een hoger gelegen terreindeel. Normaliter ligt de Wattberg in het doelengebied, en is

dan ook een populair doel om aan te grijpen met indirect vuur. Vanuit deze locatie zagen de Waarnemers het gebied vanuit een totaal ander perspectief, een welkome afwisseling van de reguliere OP-locaties. De twee TACP's die aanwezig waren hebben de hele dag besteed aan het optreden in verstedelijkt gebied. Door elkaar te trainen wisten zij daar maximale leerwaarde uit te halen. Op woensdag werd er door de Mortiergroepen getraind voor de Menno van Coehoorn wedstrijd. Voor deze competitie moesten de Mortiergroepen een bepaalde volgorde van specifieke vuren zo accuraat en zo snel mogelijk afgeven. Om de accuraatheid te controleren was er ondersteuning van AVISA aanwezig. AVISA kan met behulp van specialistische apparatuur de inslagen van de mortiergranaten detecteren en inmeten. Dit afgespiegeld tegen vooraf ingemeten doelen, aangegeven door de waarnemers, levert een gedegen beeld van de precisie van de mortieren op.

Naast de training voor de Menno van Coehoorn hebben de Waarnemers, geïntegreerd met de TACP's, wederom invulling gegeven aan tactisch verantwoord technisch vuren, ondersteund door de Mor-

tieren en hetzelfde PzH-Peloton. Om deze zaken soepel en veilig te laten verlopen is er veel onderlinge afstemming en coördinatie vereist, wat op regelmatige basis beoefend moet worden. Donderdag waren de FO-groepen en de TACP's weer gescheiden. De TACP's draaiden eenzelfde dag als dinsdag op de Lutz-kazerne. De Waarnemers zetten hun programma voort, dit keer met ondersteuning van de eigen 81mm Mortieren en 120mm Mortieren van het VUSTCO. Rond de lunch werd de focus gelegd op een 'laatste schot procedure' voor vertrekkend personeel. In dit geval voerden zowel Opperwachtmeester Patrick als Luitenant Bram deze procedure uit. Onder bezielende leiding van Luitenant Jan, welke een prima humoristisch tintje wist te geven aan deze gebeurtenis, nam de Vuursteunketen afscheid van deze twee functionarissen. Om 16:00 uur was

het einde schieten voor deze week en, na de evaluaties met de vurende eenheden, werd er aangevangen met het eerste onderhoud. 's Avonds stond in het teken van integratie met 42BLJ. Onder het genot van geschroeid vlees en een vloeibare versnapering, zijn de Vuursteunketens van beide Bataljons dichterbij elkaar gekomen. Ook hier werd aandacht besteed aan nieuw en vertrekkend personeel. Nieuw personeel kreeg de gelegenheid zich, te midden van al het vuursteunpersoneel, voor te stellen. Onder bijzondere belangstelling van de gehele keten werd waardig afscheid genomen van Opperwachtmeester Patrick. Na een mooie en licht emotionele afscheidsspeech, bereidde de Opperwachtmeester de rest vast voor op het aanstaande vertrek van Kapitein Joost, dat ook tegen het einde van dit jaar plaats gaat vinden. Rond 23:00 uur werd het sein 'laatste ronde' gegeven en werd er aangevangen met de nodige opruimwerkzaamheden. Door de vereende krachten van eenieder waren deze werkzaamheden binnen een bijzonder kort tijdsbestek afgerond. Na een welverdiende nachtrust werd er begonnen met het corvee in en om het legeringsgebouw waarnaar de Vuursteunketens terug kon naar thuisbasis Oirschot. Daar aangekomen zijn de eerste afwikkelingen uitgevoerd waarna eenieder kon genieten van een welverdiend weekendverlof.

GENERAAL-MAJOOR DE FUSELIERS B.D. T.J. VAN BESOUW (08 MAART 1919 – 03 MEI 2007)

Tekst: Sergeant der eerste klasse Vincent Kleinis

Bij Defensie kennen we vele sportevenementen waarvan de eerste prijs vaak is vernoemd naar een belangrijke figuur uit de krijgshistorie. Zo kennen we de “Prins Bernhard trofee” voor een schietwedstrijd op het ISK en de “Generaal van Uhm wissel-trofee” voor het beste CV90 Peloton. Bij het 17e zijn er ook een aantal prijzen vernoemd naar belangrijke Irenemannen: “Toon de Bresser trofee” voor de winnaar van Strong Fuselier en de “Generaal Hemmes Prijs” voor de winnaar van de cross op de regimentsjaardag. Zo zijn er nog vele prijzen te noemen maar ik wil er 1 uitlichten namelijk de “Generaal van Besouw trofee” voor de winnaar van de schietwedstrijd op de Regimentsjaardag. Alhoewel we dit jaar geen Regimentsjaardag gevierd hebben i.v.m. ons 75 jarig jubileum, heeft de schietwedstrijd plaatsgevonden op 23 en 24 mei en is gewonnen door de B Groep van het derde Peloton van de B Compagnie.

Maar wie is nu Generaal van Besouw en waarom is zijn naam verbonden aan deze prijs?

Theodorus Johannes van Besouw is geboren in Tilburg op 8 maart 1919 en volgde daar de Textielschool. In 1938 wordt hij als dienstplichtig Soldaat geplaatst bij het 6e Regiment Infanterie in Breda. Na zijn basisopleiding wordt hij aangewezen om Tamboer te worden. Hij heeft hier geen vrede mee en dient een verzoek in om Tirailleur te worden. Dit verzoek wordt goedgekeurd en Theodorus Johannes wordt ook aangewezen om de kaderopleiding te volgen.

Wanneer Nederland vanaf 1 september 1939 mobiliseert, wordt de kersverse Sergeant van Besouw overgeplaatst naar Vught. Hier wordt hij de Commandant van de stafwacht en is belast met het beveiligen van het hoofdkwartier van het 3e Legerkorps. Op

een paar beschietingen van Duitse vliegtuigen na, verlopen de oorlogsdagen rustig voor de Sergeant.

Na enkele weken in krijgsgevangenschap te hebben verkeerd, wordt hij op 1 juli 1940 gedomobiliseerd. Hij gaat werken in een wollenstoffabriek in Tilburg. De fabriek wordt medio 1942 gesloten en het personeel van de fabriek zou in Duitsland tewerk worden gesteld. Om hieraan te ontkomen geeft Theo zich op om als vrijwilliger te werken in de kolenmijnen in Limburg. Samen met een leeftijdsgenoot die bij de Koninklijke Marine had gediend plegen ze sabotage om de Duitsers tegen te werken.

Iemand waarschuwt hen dat de Duitsers op de hoogte zijn van hun activiteiten. Zij besluiten het land te verlaten en naar Engeland te gaan. Zonder paspoort of visum vertrekken ze begin maart 1943. Al liftend en te voet reizen ze door Frankrijk om via de Pyreneeën in Spanje aan te komen. In Spanje belanden ze begin juni in de gevangenis omdat ze geen paspoort of visum hebben. Met hulp van de Nederlandse Ambassade worden ze eind december vrijgelaten. Ze reizen via Lissabon naar Gibraltar om daar met een schip naar Engeland te gaan, waar ze begin januari 1944 aankomen.

Na te zijn verhoord door de Engelse en Nederlandse Inlichtingendienst krijgt Sergeant van Besouw een bureaubantje bij het Nederlands Militair Gezag in Londen. Voor deze baan is hij niet naar Engeland gegaan. Met hulp van Koningin Wilhelmina wordt hij ingedeeld bij de Koninklijke Nederlandse Brigade ‘Prinses Irene’. Tijdens zijn verblijf in Engeland ontmoette hij Annemarie Ooms uit Tilburg en trouwt met haar op 15 juli 1944. De Sergeant van Besouw wordt sluipschutter en vervolgens Groepscommandant bij het 3e Peloton van de 1e Gevechtsgroep. In deze functie neemt hij deel aan nagenoeg alle acties van de ‘Prinses Irene Brigade’ vanaf Normandië (augustus 1944) tot in zuid Nederland (mei 1945). Tijdens een gevechtsactie in de omgeving van Hedel heeft hij zich zodanig moedig gedragen dat hij wordt beloond met het Bronzen Kruis. Na de capitulatie van Duitsland wordt Sergeant van Besouw naar Engeland gestuurd om te kijken of hij geschikt is om Officier te worden. Na het maken van de test aan de “War Officers Selection Board” werd hij geschikt bevonden om Reserve Officier te worden. Door zijn opgedane ervaring bij de Prinses Irene Brigade vond men het zelfs niet nodig dat hij de “Officer Cadet Training Unit” hoefde te volgen.

Reserve Eerste Luitenant van Besouw, Commandant van de Tweede Compagnie van het 4e Bataljon 'Prinses Irene' leidt zijn Eenheid vanaf oktober 1946. Nadat de Eenheid is opgeleid vertrekt de Compagnie begin juni 1947 naar Nederlands-Indië. Hier aangekomen wordt de Luitenant bevorderd tot tijdelijk Reserve Kapitein. Kapitein van Besouw opereert met zijn Compagnie in Midden Java. Vanwege zijn moedige gedrag tijdens de gevechtsacties met zijn Compagnie in Blitar krijgt hij de 'Bronzen Leeuw' uitgereikt.

In maart 1949 wordt Reserve Kapitein van Besouw in Soerabaja beëdigd als Beroepsofficier. Uiteindelijk wordt hij leraar "Infanterie tactiek" op de Artillerie School in Breda. Dit doet hij zo goed dat hij benoemd wordt tot "Ere Kanonnier der Artillerie". Na zijn cursus "Stafttechniek" volgt hij de Hogere Krijgsschool. Hierbij was er een bezoek aan de Marine samen met buitenlandse Officieren. Tijdens het diner zit van Besouw tegenover een Kapitein van de TNI (Tentara Nasional Indonesia). Na wat ervaringen te hebben uitgewisseld blijkt dat de Indonesische Officier Commandant was van de Eenheid waartegen van Besouw met zijn Compagnie regelmatig had opgetreden.

Op 1 november 1963 wordt hij bevordert tot Luitenant-kolonel en gaat hij werken als Hoofd Sectie G4 van de 4e Divisie. Daarna wordt hij Commandant van het 13e Infanteriebataljon "Garde Fuseliers Prinses Irene", de Eenheid die voortkwam uit de Prinses Irene Brigade.

Op 1 november 1969 wordt van Besouw bevordert tot Kolonel. Hij vervult de functie van Plaatsvervangend

Brigadecommandant van de 13e Pantserinfanteriebrigade in Oirschot, Plaatsvervangend Brigadecommandant van het 12e Pantserinfanteriebrigade in Nunspeet en Chef Staf van de 4e Divisie in Harderwijk.

Op 1 mei 1972 wordt van Besouw bevordert tot Brigade-generaal en wordt hij Commandant van de 12e Pantserinfanteriebrigade. Tijdens zijn verblijf in de Oost had hij tijdens een borreltje tegen zijn Compagnie gezegd dat als hij Generaal zou worden, hij de hele Compagnie zou uitnodigen. Hij was er toen van overtuigd dat hij dat nooit zou worden. Hij heeft zijn woord gehouden. De hele Compagnie werd uitgenodigd en heeft zijn bevordering tot Brigade-generaal meegevierd.

Ruim 2 jaar later wordt van Besouw Generaal-majoor en Commandant van de 4e Divisie. Op 1 mei 1975 wordt de Generaal-majoor van Besouw eervol ontslagen uit de militaire dienst en door Hare Majesteit Koningin Juliana benoemd tot Generaal-majoor der Fuseliers b.d.

Hij was zowel als Soldaat, als Onderofficier en als Officier ingedeeld bij het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene en haar voorgangers. Van Besouw was de eerste Generaal die ingedeeld bleef bij een Garderegiment. Hij kreeg dat gedaan op basis van zijn hechte band met zijn Regiment. Voor die tijd werden Gardeofficieren bij benoeming tot Brigade-generaal ingedeeld bij het algemene Regiment Infanterie. Bijzonder is ook dat van Besouw alle rangen heeft doorlopen van Soldaat tot Brigade-generaal zonder er één over te slaan.

Zowel tijdens als na zijn dienstitijd maakte van Besouw zich verdienstelijk in de burgermaatschappij. Hij was voorzitter van het 4e elftal van NAC (Breda) dat kampioen van Brabant en Zeeland werd. Later werd hij voorzitter van de Lions Club van Zaltbommel en lid van het Huisbestuur in de Gemeente Maasdriel. In zijn laatste jaren was hij schoffelaar op het H. Hartkerkhof aan het Loeffplein in Vught waar hij sinds zijn overlijden op 3 mei 2007 samen met zijn vrouw begraven ligt. De pastoor kan zich zijn vrolijkheid nog herinneren en vertelde nog een quote van Generaal van Besouw: 'Goed voorbeeld doet goed volgen'. Iets wat hij onder andere heeft gezegd tijdens zijn deelname in 1972 aan de Nijmeegse Vierdaagse in de rang van Generaal.

Bovengenoemde feiten hebben ervoor gezorgd dat zijn naam sinds 1996 is verbonden aan de schietwedstrijd tijdens de Regimentsjaardag en om te zorgen dat wij onze voorgangers blijven herinneren aan hun daden en de geschiedenis.

Onderscheidingen:

- Bronzen Leeuw, 24 augustus 1950
- Bronzen Kruis, 12 juli 1945
- Kruis van Verdienste, 12 november 1947
- Oorlogsherinneringskruis met 2 gespen 3 september 1951
- Verzetsherdenkingskruis 23 september 1981
- Ereteken voor Orde en Vrede met 3 gespen 24 december 1949
- Gewondenkruis
- Officier in de Orde van Oranje-Nassau met de zwaarden 2 april 1968
- The 1939-1945 Star;
- The France Germany Star;
- The Defense Medal;
- The 1939-1945 Medal;
- Vierdaagse Kruis (14 x)
- Tweedaagse Militaire Prestatietoelt (4 x)
- Nederlandse Sport Federatie (3 x)

TIJGERS IN STAD DER BEVRIJDING

Onder het thema 'Geef vrijheid door' werd dit jaar op 5 mei 71 jaar vrijheid gevierd. Een belangrijk onderdeel van deze herdenking en viering is het bevrijdingsdefilé in Wageningen, inmiddels een begrip in de Nederlandse samenleving. Ruim 80 WO-II veteranen, actief dienende militairen en militaire erfopvolgers namen deel aan het defilé ter ere van de bevrijders onder begeleiding van zowel nationale als internationale muziekkorpsen. Voor het tweede jaar op rij liepen ook de Fuseliers van de Alfa "Tijger" Compagnie mee in het defilé en vertegenwoordigden daarmee opnieuw het 17e Pantserinfanteriebataljon in de Stad der Bevrijding, Wageningen. De route van het bevrijdingsdefilé loopt langs Hotel de Wereld. In dit hotel werd onderhandeld over de overgave van de Duitse strijdkrachten in Nederland en werd op 5 mei 1945 de capitulatie van de Duitse bezetter een feit. Vanaf deze historische locatie nam Minister van Defensie, Jeanine Hennis-Plasschaert dit jaar het bevrijdingsdefilé af. "Militairen zetten zich in voor

Tekst: Fuselier der eerste klasse G.H. van Dalum

onze vrijheid en veiligheid. Dat deden zij toen. Dat doen zij nu. Zij dienden - én dienen - vanuit een besef dat vrijheid dé basisvoorwaarde is voor alles wat ons dierbaar is".

Onder toeziend oog van duizenden enthousiaste toeschouwers, die hun waardering lieten blijken met een overweldigend applaus, liepen de Fuseliers door het centrum van Wageningen. Behalve een eerbetoon aan onze bevrijders en de veteranen die ons voorgingen was dit voor de Alfa "Tijgers" een mooie gelegenheid om opnieuw het visitekaartje van het Garderegiment af te geven aan de Nederlandse bevolking.

Na afloop van het bevrijdingsdefilé trotseerden de Fuseliers het bevrijdingsfestival, waar er de mogelijkheid was om op 17(!) verschillende plekken in de stad te genieten van een breed aanbod aan muziek en cultuur. Het glas werd geheven op de vrijheid en net als voorgaand jaar was 5 mei wederom een zeer geslaagde dag.

ALFA “TIJGER” COMPAGNIE IN NORMANDIË!

Tekst: Sergeant Nelissen, Groepscommandant, A-Cie, Eenheid 4.

Educatie, Saamhorigheid, Herdenken.

Op woensdag 1 juni 2016 vertrokken ± 110 mannen en vrouwen van de Alpha Compagnie, ondersteunt door een groep van het B&Tco en het NIMH, richting Tracy-Sur-Mer, nabij het historische Arromanches. Gedurende 7 dagen verbleven de “Tijgers” in het opgebouwde tentenkamp op een sportcomplex.

Doel van deze oefening:

- De Fuselier van elk niveau de geschiedenis van onze Prinses Irene Brigade in Normandië bijbrengen
- het vergroten van de saamhorigheid binnen de Alfa compagnie
- herdenken wat Operation Overlord heeft betekend voor onze vrijheid

Sector Omaha Beach

Sergeant van Vuuren en Sergeant Nelissen, beide Groepscommandant binnen de Alpha Compagnie, verzorgden gedurende de week presentaties op verschillende locaties. Omdat hetgeen wat daar 72 jaar geleden heeft plaatsgevonden, naar eigen zeggen, nooit vergeten mag worden en een grote rol heeft gespeeld in onze vrijheid. Op dag 2 was de beurt meteen aan hun. Verplaatsend met een combi door het kenmerkende Normandische landschap van bocage heggen en smalle wegen, bereikte de Tijgers locatie 1: Pointe du Hoc. De Compagnie was verdeeld in vier groepen die over een route te voet verplaatsten. Daarbij deden zij de volgende punten aan: Pointe du Hoc, Omaha Beach, Wiederstandsnest 62 en het Normandy American Cemetery and Memorial (Ereveld) in Colleville sur mer, ± 15km.

Waarbij Pointe du Hoc en het Ereveld door ons verzorgd werden en de overige door het NIMH. Daarna reden we richting “La Cambe”, een Duitse begraafplaats. Daar werd al snel het verschil zichtbaar tussen de overwinnaars en de verliezers. “Indrukwekkend” en “Tastbaar” waren de reacties die dag van onze Fuseliers.

Sportdag

De derde dag in La France stond in het teken van sport en spel en werd begonnen met een mooie hardlooptocht in en rondom Arromanches. Na de lunch vertrok de Compagnie richting het strand waar een groep Tijgers ondertussen, vechtend tegen het getij, bezig was geweest de velden voor de sportdag uit te zetten. Spellen zoals voetbal, touwtrekken, bounceball, jeu de boules, volleybal en tjoekbal werden gedurende de middag uitvoerig gespeeld tegen de historische achtergrond van de kunstmatige haven. Het doel was de saamhorigheid te vergoten d.m.v. gemixte teams; opdracht gehaald. Eenmaal terug op het kamp werden de Fuseliers flink in de watten gelegd door de logistieke ondersteunende eenheid. Hier stond namelijk niet alleen een Bad/Was installatie gereed, maar werd ook een uitmuntend verzorgde barbecue georganiseerd waar onder het genot van een drankje flink van werd genoten. Maar waar is plots de compagniesvlag gebleven Kapitein??

Tijger in de lucht?

Zaterdag 4 Juni, de dag waarop in Nederland afscheid werd genomen van Oud-strijder Tony Herbrink. Ook in Normandië werd hier door de Alpha Compagnie bij stil gestaan. Voorts werd er op dag 4 een bezoek gebracht aan het Musée du Débarquement, dat zich voornamelijk richt op de “Mulberry” haven die 72 jaar geleden voor de kust lag om goederen landinwaarts aan te voeren. Ook bevindt zich in het museum een hoek volledig gewijd aan de Prinses Irene Brigade. Na een presentatie van het NIMH was het tijd om te verplaatsen richting de Amerikaanse sector. Aangekomen in St. Mere Eglise werd een Re-enactmentkamp bezocht, waar middels levende geschiedenis het leven van de Amerikaanse militair uit die tijd werd uitgebeeld. Met die indrukken in

het achterhoofd werd verplaatst naar “La Londe”, waar na D-day het eerste tijdelijke vliegveld in gebruik werd genomen. Deze weilanden waren nu omgetoverd in een Dropzone waarboven ongeveer 100 parachutisten van het Round Canopy Parachuting Team uit 4 originele C-47 transport vliegtuigen zouden springen. Ondertussen werd er vermeld dat er op 1 parachutist nadrukkelijk gelet moest worden, die zou namelijk iets bij zich hebben voor de Kapitein. Nadat alle para's veilig geland waren, kwam er één richting de Compagnie gelopen, opende zijn “mussette bag” en overhandigde onze compagniesvlag aan de Kapitein. De vlag was weer terecht. Een fantastisch moment! Na afloop van deze speciale gebeurtenis werd, terug op het kamp, afscheid genomen, van twee Pelotonscommandanten en 1 GPC, middels het bekende schildje.

Koorduitreiking

Op dag 5 werd het Airborne Museum in het bekende St. Mere Eglise bezocht waar de Tijgers een presentatie over de US-Airborne inzet rondom deze tactisch belangrijke plaats kregen. Tot groot genoegen van de Fuseliers, was er ruimte voor wat vrije tijd om eens goed rond te kijken. Na de lunch was er een wissel programma tussen Brecourt Manor en Utah Beach. Inmiddels waren uit Nederland onze Oud-strijders Max Wolf en Karel Zwart gearriveerd. Na aankomst op het kamp maakten de Tijgers zich op voor het volgende hoogtepunt van de week: de koorduitreiking. Opgesteld op het kamp, met aan

één zijde alle koordontvangers, mochten zij met grote eer het Fuselierskoord ontvangen. Aansluitend werd traditiegetrouw een glas Normandische Calvados geheven op het Regiment.

Ceremonie Arromanches

D-day, in de vroege ochtend van 6 juni 1944 werd het startsein gegeven voor Operation Overlord. 72 Jaar later maakt de Alpha Compagnie zich op om dit moment te herdenken. Verplaatsend te voet vanaf het kamp richting het centrum van Arromanches, onder grote belangstelling van vele burgers, marcheerde de Alpha Compagnie vol trots het plein op. Na het arriveren van de Vaandelwacht werden tijdens de plechtigheid toespraken gehouden door Militair Attaché de Kolonel Blacqui re, de Burgemeester van Arromanches Patrick Jardin en Regimentscommandant Luitenant-kolonel Nico boom. Nadat de bloemstukken waren gelegd en de volksliederen gespeeld, was het tijd voor het traditioneel “natmaken” van de vers ontvangen koorden. Achter de CSM aan het water in, naar rechts richten en luidkeels het Fuselierslied zingend, voorwaarts het water in. Wederom een moment om nooit te vergeten! Na zich te hebben ontdaan van de doorweekte pakken mochten de Fuseliers, op uitnodiging van de Burgemeester, aansluiten bij de “Vin d’honneur”. Met uitzicht op de zojuist getrotseerde golfslag van de Franse zee werd er genoten van een hapje en een drankje. In de avond kregen de Tijgers ruimte om te genieten van de culinaire hoogstandjes van het feestende Arromanches.

Irene dag

Met de plechtigheid nog vers in het geheugen, maakten de Tijgers zich op dag 6 op voor de Irene dag. Dit betrof een verplaatsing te voet vanaf Colleville-Montgomery richting eind locatie Chateau St-Come ± 15km. Tijdens deze verplaatsing werd aandacht besteed aan de geschiedenis van de Brigade. Via o.a. Strongpoint Hillman, Pegasus bridge, Ranville war cemetery naar Chateau St. Come waar ter afsluiting bij het monument nabij Chateau, een bloemstuk werd gelegd door de Alpha Compagnie. Op deze locaties kregen ze interessante presentaties van het NIMH. Na een korte stop op het kamp ging de Compagnie wederom richting het strand. Na het maken van een schitterende compagniesfoto, kregen alle Fuseliers de kans om hun koord nogmaals in Normandië nat te maken. Dit is natuurlijk de locatie bij uitstek. Dit resulteerde in een Compagnie die op volle snelheid in zijn geheel te water ging. Na het diner was het tijd voor de laatste alcoholische versnapering van de week.

Onder dit genot werden de avonturen van de afgelopen week uitgebreid met elkaar geëvalueerd. De Compagnie ging voldaan inliggen. De volgende morgen stond het afbreken centraal om uiteindelijk na een ± 8 uur durende busreis weer aan te komen op de thuisbasis in Oirschot.

Een week om niet te vergeten

Terugkijkend op de oefening in Normandië is dit een zeer geslaagde week geweest. Een week waarin de facetten fysieke en mentale vorming, maar ook de saamhorigheid, goed tot uiting zijn gekomen.

Wij als Alfa "Tijgers" zijn trots op onze Compagnie, maar na deze week des te trotser om deel uit te mogen maken van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene!

Volo et Valeo!

DE SCHIETSERIE

Tekst: Tweede-luitenant der Fuseliers Bas van der Linden

Van 29 februari tot en met 11 maart heeft de Bravo "EAGLE" Compagnie deelgenomen aan de schietserie SOB-1 te Bergen. Een geslaagde, maar bovenal drukke periode voor de Eagles.

Na een gedegen voorbereiding vertrok de B-"EAGLE" Compagnie op maandag 29 februari richting Duitsland. Daar aangekomen was er voor de Eagles geen tijd om te rusten. De volgende dag vond de niveau II certificering te voet plaats voor de Bushmasterpelotons, die zij succesvol doorstonden. Hierdoor kon er op de woensdag en donderdag worden gestart met het Pelotonsoptreden. De Eagles van de Bushmasterpelotons werden daarbij bezocht door onze eigen (oud-)Brigadecommandant van Keulen.

De Snipers en het zware-wapenpeloton beoefenden het gecombineerde optreden met de Mercedes Benz 280 CDI en bekwaamden zich verder in het terreinrijden op de Gelände Fahrbahn. Op de woensdagavond werd er bij duisternis getraind met de LMD in combinatie met de HV-mono. Na een korte instructie werd daarbij de contactaanname beoefend door de eenheden en werden de schietoefeningen later die avond uitgebouwd tot het dynamisch schieten op het niveau II. De reacties vanuit de gevechtseenheden waren erg positief. Op de vrijdag stond het voetoptreden niveau III voor het zware-wapenpeloton centraal, terwijl de Bushmasterpelotons voor het eerst gecombineerd oefenden op sectie-niveau met de Bushmaster .50 SRWS.

Ook maandag en dinsdag van week 2 stonden in het teken van het gecombineerd schieten en werd er wederom op het sectie-niveau getraind door de Pelotons. Op de woensdag werd echter weer gescheiden geoefend en lag, ter voorbereiding op de verschillende certificeringen, de focus op het voetoptreden. Voor de chauffeurs van de Bushmasters was er ruimte om te werken aan de terreinvaardigheid en werkt er geoefend op de Gelände Fahrbahn.

De donderdag stond in het teken van de certificering van de Pelotons. In de ochtend wisten het zware-wapenpeloton en Eenheid 4 zich te certificeren. 's Middags was het de beurt aan eenheid 5 om zich te certificeren. Onder toeziend oog van niemand minder dan onze eigen Wapen Oudste der Infanterie Brigade-generaal van Wiggen volbrachten ook zij de certificering met succes.

Hierna was er voor de Snipergroep nog kort de ruimte om zelf te trainen op de baan. Zij werden daarbij tijdelijk versterkt door de Brigadegeneraal van Wiggen, die buddy-gewijs voorwaarts ging met de Snipers. Op de donderdagavond was er vanuit de B-"EAGLE" Compagnie een ruime vertegenwoordiging aanwezig bij de afscheidsborrel van de generaal. Op vrijdag 11 maart reisden de Eagles weer terug naar Oirschot. De B-"EAGLE" Compagnie kan terugkijken op een bijzondere en zeer geslaagde schietserie SOB-1.

Night fire met de lasermodule[LMD]

Tijdens SOB-1 hebben wij de eerste ervaring op kunnen doen met de LMD op het wapen in combinatie met de HV-mono op de helm. Daarbij is gebruik gemaakt van de infrarood laser en de infrarood omgeving verlichter. Om voldoende nachtzicht te hebben voor zowel de baanorganisatie als één enkele schietserie was de Compagnie genoodzaakt om alle HV-mono's in een pool te verzamelen. De voorraad helderheidsversterkers is dusdanig laag dat elk Peloton slechts uitgerust is met een viertal HV-mono's. De eerste ervaringen met de LMD waren erg positief en schutters waren in staat om zowel statisch als dynamisch sneller en accurater vuur uit te brengen, zonder daarbij gebruik te hoeven maken van zichtbare omgevingsverlichting. De night capability wordt door het gebruik van de LMD in combinatie met de HV-mono drastisch verhoogd.

Het justeren van de infrarood laser van de LMD wordt door twee man gedaan en vergt enige tijd en nauwkeurigheid. Tijdens onze schietavond hebben wij gejusteerd op een afstand van +/- 100 meter. De schutter blijft daarbij aangericht op een vast punt terwijl de tweede man de laser middels de afstelschroeven corrigeert naar het richtpunt. Door de laser op een langere afstand te justeren wordt nauwkeurigheid van de schutter groter, echter kan de schutter bij langere afstanden de laser nauwelijks meer onderkennen met behulp van de HV-mono en is hij daardoor beperkt. Door de HV-mono voor het linkeroog te plaatsten en het rechteroog vrij te houden heeft een rechtshandig schutter zo min mogelijk last van deze beperking en kan hij door de infrarood laser op korte afstand sneller aanrichten terwijl hij op grote afstand normaal gebruik maakt van zijn Aimpoint. De infrarood omgeving verlichter maakt het voor de schutter mogelijk om op zeer korte afstand zijn doel te verlichten wanneer er te weinig restlicht is voor normaal gebruik van zijn helderheidsversterker en heeft een krachtiger effect dan de verlichter die op de mono aanwezig is, maar het effect is erg beperkt in zijn dracht.

De Bushmaster .50 SRWS

Binnen het Bushmaster-peloton zijn de A-groep en de B-groep uitgerust met een Bushmaster .50 SRWS, ofwel het Stabilized Remotely operated Weapon System. Het SRWS is uitgerust met zowel dag optiek als warmtebeeld en heeft een .50 QCB mitrailleur (quick changing barrel) als bewapening. De schutter kan het wapensysteem benedenluiks bedienen en hoeft alleen bovenluiks te komen om munitie aan te vullen of eventuele storingen te verhelpen. Het SRWS heeft een munitiekast voor 500 patronen.

Onze ervaringen met de Bushmaster .50 SRWS zijn overwegend positief. Zo bleek het systeem niet alleen nauwkeurig te zijn bij stilstand of een stapvoetse verplaatsing, maar konden snelheden tot 30 km/h worden behaald mits de ondergrond redelijk vlak was. Een groot voordeel van de schutter .50 SRWS ten opzichte van een schutter MAG was de grotere en consistentere nauwkeurigheid. Ook bleek het uitschakelen van bewegende doelen op grotere afstanden met de .50 SRWS effectiever te zijn dan met een MAG. Nadeel van het systeem is echter wel dat de schutter eerder een soort 'tunnelvisie' creëert door de vergroting van zijn optiek waardoor een boordschutter MAG sneller doelen onderkent dan de schutter SRWS. Dit probleem kan echter wel ondergaan worden door de boordschutter SRWS meer trainingstijd te geven op zijn wapensysteem zodat zijn handelingssnelheid in de taak vuren toeneemt. De hogere nauwkeurigheid, het grotere bereik van de .50, het hebben van warmtebeeld en de hogere bescherming van de boordschutter maakt de Bushmaster SRWS echter wel tot een absolute meerwaarde binnen een Bushmaster-peloton.

Met dank aan het parate Bataljon voor deze geweldige dagen!

